Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

MART 1985 Sayı: 63 2 DM

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ YAYIN ORGANI

"O DUVAR O DUVARINIZ, VIZ GELİR BİZE VIZ"!

Komünist irade ve azim hiç bir engel tanımaz! En zor şartlarda dahi tabir caizse "mucize"ler yaratmayı başarır! Parti tarihimiz bunun sayısız örneklerine tanıktır!

Komünistlerin bu engel tanımaz çelikten irade ve azminin geçmişteki en güzel ve anlamlı örneklerinden birisi de, 12 Mart 1972'de komprador patron-ağa devletinin zindanlarının köhne duvarlarını "O Duvar O Duvarlarınız, Vız Gelir Bize Vız...!" haykırışlarıyla delip geçen, Partimiz TKP/ML'in yiğit üyesi, onun vurucu gücü TİKKO'nun yılmaz halk savaşçısı **Mehmet Zeki Şerit** yoldaş sergilemişti.

Başta, **Orhan Bakır** yoldaş olmak üzere, partimizin daha birçok korkusuz neferi, **Mehmet Zeki** yoldaşın bu bükülmez komünist irade ve azimden ilham almış, aynı komünist direniş ve mücadele ruhunun takipçisi olmuş, komprador patron-ağa devletinin köhne zindanlarında komünistleri halk demokrasisi, bağımsızlık, sosyalizm ve yüce komünizm davasına hizmet etmekten, bu mücadeleyi zindanlarda dahi kesintiye uğratmaksızın sürdürmekten alıkoymaya asla yetmeyeceğinin şanlı örneklerini vermişlerdir.

Komünizmin bu engel ve zorluk tanımaz direniş ve mücadele ruhunun en son ve en anlamlı örneğini ise **Feridun İhsan Berkin** yoldaşımız ortaya koymuştur.

Bilindiği gibi, **Orhan Bakır** yoldaşımızı faşizmin zindanlarından kurtarma eyleminin sorumluları olarak, faşizmin göstermelik mahkemelerinde "yargılanarak" **Sedat Yılmazsoy** ve **Muzaffer Öztürk** yoldaşlarımızla birlikte idam cezasına çarptırılan, yıllarca zindanlarda en ağır baskı ve eziyetlere maruz bırakılan, yıllardır idam hücrelerinde "idam sırası" bekletilen, son olarak idam dosyası diğer iki yoldaşımızın dosyalarıyla birlikte meclis gündemine getirilen ve halihazırda orada baş sıralarda tutulan **Feridun İhsan Berkin** yoldaş, faşizmin zindanlarından kaçıp kurtulmayı başarmış, en güçlü olduğunu sandığı bir döneminde faşist Türk devletine ağır bir darbe indirmiş, onun asıl suçlu kimliğini alenen ülke ve dünya kamuoyu nezdinde açığa çıkarmıştır.

Ayaktakiler, soldan sağa: İlyas Has (idam edildi), Hıdır Aslan (idam edildi), Muzaffer Öztürk, Ergun Aytaş. Oturanlar, soldan sağa: Rafit Tüz, Feridun İhsan Berkin, Sedat Yılmazsoy.

Faşist diktatörlüğün, halkımıza ve onun kopmaz bir parçasını oluşturan zindanlardaki devrim savaşçılarına karşı yöneltti̇ği azgın baskı ve saldırılarına aralıksız biçimde sürdürdüğü faşist sıkıyönetim mahkemelerinin seri biçimde "kalem kırma"ya devam ettiği siyasi mahkûmları dıştalayan bir "af" tartışmasının yoğunlaştığı, zindanlarda yükselmeye devam eden, komünist ve devrimci direniş sesini, halka ve devrime ihanete teşvik ederek, baltalamanın bir aracı olarak yürürlüğe sokulmak istenen "pişmanlık yasası" hazırlıklarının hızlandırıldığı, diğer yandan da ceza ve tutukevlerinde herhangi bir baskı ve işkence "olmadığı" yolundaki faşist yalan ve demogojilerin ayyuka çıktığı bir ortamda **Feridun İhsan Berkin** yoldaşın gazetemize gönderdiği mektup ve yazıyı, faşist Türk devletine verilmiş en iyi cevap olarak, bu sayımızdan başlamak üzere, bölümler halinde yayınlamaya başlıyoruz.

Yıllardır "idam hücreleri"nde idam sırası bekletilen yoldaşımızın dolaysız cezaevi direniş ve mücadele tecrübelerini özetlediği bu yazısının, zindanlardaki yüzlerce idam mahkûmunun yaşamının sınıf bilinçli bir özeti ve ifadesi olarak, aynı zamanda da her türden ihanete, teslimiyetçiliğe, yılgınlığa ve dönekliğe de verilmiş en iyi cevap olacağı inancındayız.

Yazısı Sayfa 2'de

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU ARACILIĞIYLA
TÜM YOLDAŞLARA, DEVRİMCİLERE, DEMOKRATLARA,

Partimiz TKP(M-L)'in kitle yayın organı olan İKK'nın birinci sayısını çok iyi anımsıyorum; bir bildiriye benziyordu. Cezaevindeydim o zaman. Sonra, dört beş sayısını daha okuyabildim; ancak koşulların güçleşmesi nedeniyle bir daha cezaevine alamadık İKK'ları. Cezaevinden kaçışımdan hemen sonra İKK'lara yeniden kavuştum. Tüm sayılarını okumaya çalışıyorum. Ve ilk sayılarıyla bugünküleri kıyasladığımda İKK'nın epey mesafe kat ettiğini, kendini aştığını görmekteyim. Bu, elbette Partimiz ve Türkiye devrimci hareketi açısından çok olumlu bir olay.

Cezaevinde geçirdiğim uzun yıllardan sonra, yaşadığım olayları tüm devrimcilere aktarmak istiyorum. Ama bunu yaparken, sadece olayları aktarmakla yetinmeyeceğim; karşı-devrimin uygulamalarını, taktiklerini; bizim pratiğimizi, pratiğimizden çıkardığımız dersleri; hatta karşı-devrimin kendi pratiğinden çıkardığı dersleri dahi aktaracağım sizlere. Ve bunu, gerçek kitle yayın organı olan İKK aracılığıyla yaptığım için, daha büyük bir coşku ile aktaracağım tüm olayları. Aktaracaklarım bir parça dahi yararlı olacaksa, bu beni çok mutlu edecektir.

Bir kez daha tüm yoldaşlara selamlar.

Feridun İhsan Berkin

GİRİŞ:

Bilindiği gibi, bir devrimcinin gerçek niteliği onun sınıf mücadelesi karşısında izlediği tavra göre belirlenir. Cezaevleri de sınıf mücadelesinin en keskin biçimde sürdüğü alanlardan biridir. Dimitrov yoldaş, bir kadroyu değerlendirirken, onun polisle, mahkemede ve cezaevinde ki tavırlarının gözönüne alınması gerektiğini ortaya koymuştur. Bugün ülkemizde binlerce yurtsever, demokrat, devrimci ve komünistin tutsak edildiği cezaevleri önemli bir konuma sahiptir. Onların mücadelesi, deneyimleri, deneyimlerinden çıkaracağımız dersler, gelecek mücadelemize ışık tutacaktır. Bu anlamda cezaevi pratiğinden geçmiş olan devrimcilerin, cezaevlerindeki yaşamı, mücadele ve deneyimlerini en geniş yığınlara aktarmaları, onların devrimci sorumluluklarının bir gereğidir. İşte ben de aynı nedenle bu yazıyı kaleme alıyorum. Bunun ötesinde bir neden daha var: Ölüm hücrelerindeki devrimcilerin yaşamları, mücadeleleri, inançları ve coşkularını gerçekten halkımıza anlatmak gerekir. Aslında onları anlatmak, coşkularını anlatmak, sevinçlerini, özlemlerini, kaygılarını, sevgilerini yazmak çok güç. Buna sözcükler küçük geliyor, yetmiyor. Onları anlamak, kavramak için, en azından bir süre onlarla birlikte yaşamak, aynı havayı solumak, aynı özlemleri, aynı sevgileri, aynı coşkuları paylaşmak gerek.

****

Yaklaşık altı ay önce **Sedat** İki buçuk yıllık hücre yaşamımızın bazı önemli noktalarını bir kenara kaydetmişti. İyi anımsıyorum o yazının sonuna şu notu düşmüştü: *"Bu yazının amacı, hücre yaşamımızı anlatmak değildir. O çok daha kapsamlı bir çalışmanın ürünü olacaktır. Bu da bizim değil, aramızdan sağ kalacak olan bir, ya da birkaç arkadaşın ürünü olacaktır ancak. İdam mahkûmlarının hücre yaşamları muhakkak yazılmalıdır ve gelecekte hücrelerdeki yaşamı yazacak olan arkadaşların var olacağına inanıyorum."* Böyle diyordu **Sedat** yoldaş ve böylelikle tümümüzün ortak düşüncelerini dile getiriyordu. Sessizce de olsa, bir birimize verdiğimiz bir sözdü bu. İşte bugün o sözü yerine getirebilme olanağı doğmuştur. Bu görevi yerine getirmek benim için biraz güç olacak. Ama elden geldiğince anlatmaya çalışacağım onları. Burada bir kez daha onlarla birlikte olmaya, birlikte yaşamaya, birlikte solum almaya çalışacağım, çalışacağız. Eğer bunu başarabilirsem, görevimi yerine getirmenin mutluluğuna erişeceğim. Aynı mutluluğu, ölüm hücrelerindeki yoldaşlarımızın ve diğer devrimcilerin de paylaşacağına inanıyorum.

****

Günlük tutma gibi bir adetim yok; bazı olaylara ilişkin notlar tutmuştum, ama koruyamadım onları, tümünü de yitirdim. Özellikle hücredeyken, cezaevi anılarımı yazmayı hep düşünmüştüm. Buna zamanım elverişliydi, hatta birkaç sayfasını yazmıştım bile. Ancak bu konuda ihmalci davrandım ve düşündüğümü yaşama geçiremedim. Şu anda ise, elimde hiçbir not olmamasına karşın, olayların tümü de taptaze duruyor belleğimde... Yedi yıllık mapushane yaşamının tüm olayları... Yedi uzun yıl... İki buçuk yılı ölüm hücresinde geçen yedi yıl... Ve şöyle arkama dönüp bir kez daha bakıyorum bu yedi yıla...

****

MAPUSTA

Mapusta,
dökülse de dişler
ihmal etmeyeceksin
ağız dolusu kahkaha atmayı;
sızlasa da belin
eğilmeyeceksin,
dik duracaksın karşısında
düşmanın;
kavrulsa da yüreğin
ağıt yakmayacaksın,
bir umut tarlası olacaksın dostlara.
Unutma ki,
zor yerdir mapusane:
korkağın,
kararsızın,
hainin
posasını çıkaran bir pres
ve güçlünün
azmini sivrilten bir bileytaşıdır.

****

Dışarda bardaktan boşanırcasına bir yağmur var. Sokakta dolaşmak pek olası değil. Odam pek sıcak değilse de üşünülecek kadar soğukta yok. Tek başımayım odada... Sessizlik... Genelde alışık olduğum bir ortam. Mapusaneyi anımsatıyor bana. Orası biraz farklıydı elbet; hoparlörden yayınlanan arabesk müziğin uyuşturucu sesi, duygusuz ve tok seslerle yapılan anonslar, kapanıp açılan demir kapıların çıkardığı ağır gürültüler, kilit şakırtıları, jandarma düdükleri, bağırtılar, sloganlar, türküler, marşlar... Tüm bu sesler o sessizliği parçalayıp yırtarlardı durmaksızın ve yıllar boyunca kanıksamıştık bu sesleri.

Şimdi ise, kanıksadığım o ortamdan farklı olan odadaki bu kopkoyu sessizliği yadırgadığımı farkediyorum. Ama bu arada saatin tik takları, yağmurun sızıltısı ve kudurmuşcasına esen yelin uğultusu yıllar öncesine gitmemi daha da kolaylaştırıyor nedense.

****

1977 yılının son aylarıydı. Partimizin aldığı kararla **Orhan Bakır** yoldaşı mapusaneden kaçırmış ve eylemi büyük bir coşku ve başarıyla gerçekleştirmiştik. Ancak, eylemi gerçekleştirdikten 10 gün kadar sonra, belli hata ve ihmaller nedeniyle eyleme katılan üç kişi ben, **Sedat** ve **Hüseyin Bakır** diğer birkaç yoldaşla birlikte düşmanın eline geçmiştik. **Muzaffer** ise, bizim yakalanmamızdan iki yıl sonra, polisle girdiği bir çatışmadan sonra yakalanmıştı.

O dönemin koşulları göz önüne alındığında, eylem çok ileri boyutlardaydı. Bunun karşısında şaşkına dönen düşman, çareyi bizlere azgınca saldırmakta bulmuştu. O tarihte, polisin gözaltına alma süresi 48 saat olmasına karşın, 15 gün boyunca işkenceye çekilmiştik.

Polis pratiğim üzerine uzun uzadıya durmayacağım. Çünkü, birçok devrimci bu konudaki deneylerini aktardı halkımıza ve halkımızda işkencecileri çok iyi tanımaktadır artık. Ancak işkencecilerin birinden söz edeceğim ve anlatılması gerektiğine inandığım bir iki konuyu aktaracağım:

İşkenceler esas olarak Ege bölgesinde çalışan devrimcilerin çok iyi tanıdığı, yeminli halk düşmanı başkomiser Muhlis ZİNCİBİ denetiminde yapılıyordu. Bu adamın en belirgin özelliği fiziki işkenceye bizzat katılmayıp, devrimcileri psikolojik yöntemlerle çözmeye çalışmasıydı. Fransa'da psikoloji eğitimi görmüş olan bu kişi, oldukça bilinçli bir faşist olup, her türlü işkence onun bilgi ve denetiminde yapılıyordu. Ege bölgesinde yakalanıpta, onun tezgahından geçmemiş bir devrimci yoktur. Burada onun adını vurgulayarak kendisini bir kez daha teşhir etmek istedim.

Kaçırma eylemi sırasında, bir jandarma eri öldürülmüştü. Ayrıca eylem, jandarmaya ait bir bölgede yapılmıştı. Bu nedenle işkenceler jandarma alay komutanlığının sorumluluğunda ve polisle işbirliği halinde sürüyordu. O dönemin İzmir Alay Komutanı Albay İbrahim GÜRSEL idi. Çok ilginç kişiliğe sahip olan bu subay, CHP'li bilinçli bir faşistti. 1960 darbecilerinden olan bu albay, 60 darbesi sonrasında, Almanya'da Kontr-Gerilla eğitimi gördüğünü, bu eğitimler sırasında Mao'nun kitaplarını dahi okuduklarını bizzat kendisi itiraf etmişti.

Bu azılı halk düşmanının adını da burada belirtiyorum. Çünkü, cezaevi yaşantım boyunca, bu adamla birkaç kez daha karşılaştım ve o dönemler gerçek yüzünü açık bir biçimde göstermişti bizlere. Sırası geldiğinde bir kez daha söz edeceğim kendisinden.

Bu arada bir noktaya daha değinmeden geçemeyeceğim. Halk düşmanları jandarma erinin öldürülmesini fırsat bilerek, hakkımızda askerlere yönelik bir karşı propagandaya girişmişlerdi. Ancak bizler bıkmadan ve usanmadan bu karşı propagandayı etkisiz duruma getirmeye çalıştık. Bunda da olabildiğince başarılı olduk.

Öyle ki, bir olay hala gözlerimin önünden silinmiyor. Askerler bizleri cezaevine teslim ederlerken, yanaklarından aşağıya doğru süzülen damlalara engel olamıyorlardı. Kimisi de, o güne kadar siyasetle uğraşmadığını, ama bizlerden etkilenmesinden sonra, uğraşacağını belirtiyordu.

CEZAEVİNE GİRİŞ

Ve 1977 yılının 12 Kasım günü bir grup asker tarafından İzmir Buca Bölge Cezaevine getirildik. Mapusane yepyeni bir dünya idi bizler için. Bilemiyor, kavrayamıyorduk bu dünyayı. Şu anda düşündüğümde, o sıralar bu dünyayı kavrayabilecek olgunlukta olmadığımızı söyleyebilirim.

Karşı-devrime tutsak edilen ve ağır bir cezaya çarptırılması muhtemel olan her siyasi mahkûmun düşündüğü şey MAPUSTAN HEMEN KAÇMAKTIR, çünkü, o haklı bir dava uğruna savaşmakta ve bu savaşımın hiç bir zaman kesintiye uğramamasını istemektedir. Oysa onun savaşımı engellenmiştir. Kişi bu bilinciyle hareket eder ve yılgınlığa kapılmadıkça, her fırsatta kaçmanın yollarını düşünür, yaratmaya çalışır. Uygun fırsatını buldu mu, yaratırda.

Bizler de böyle duygularla girmiştik demir parmaklıklı kapılarından mapusanenin. Ama öylesine sığ düşünüyorduk ki, mapusaneye girer girmez kaçabileceğimizi sanıyorduk. Elbette bu şekilde düşünmemizde, biraz da Orhan yoldaşın kaçması etkili olmuştu. Oysa, "kapı altı" tabir edilen ve cezaevinin iç bölümüne açılan ana kapıyı geçince, birden yıkılıverdi hayallerimiz. Çünkü, ard arda kaç kapıyı birden geçtiğimizi anlayamamıştım, sayamamıştım bile... Dört mü, beş mi, yedi miydi... Daha sonra dört tane olduğunu öğreneceğim kapılar, o anda daha çok görünmüştü gözüme... Makaralı raylar üzerinde gidip gelen yarı sac, yarı parmaklıklı, asma kilitli, sürgülü, ağır, gri kapılar...

Gardiyanların tavrı pek olumsuz değildi. Adeta misafirlerini karşılayan ev sahipleri gibiydiler. Aslında Buca cezaevi hakkında biraz bilgi sahibiydik diyebilirim. Çünkü, Sedat yoldaşın o güne kadar cezaevi ile düzenli ilişkisi vardı ve bir başka yoldaşta, daha önce burada yatıp çıkmıştı. Nezarette bir araya getirildiğimiz sırada bu yoldaşlar bize bildiklerini aktarmışlardı. Anlatılanlar öz olarak şunlardan ibaretti: 1977 yılı başlarına kadar Buca cezaevinde işkence vardı. İşkenceler daha çok apolitik mahkûmlara yönelikti. Devrimcilere pek diş geçiremiyor, sessiz kalıyorlardı. 1600 kişilik cezaevinde, sadece 20 siyasi mahkûm vardı, diğerleri apolitikti. Çoğunluğun başıbozuk ve disiplinsiz yapısından dolayı, cezaevi yönetimi insiyatifi elinde tutmak ve mahkûmların başkaldırmasını engellemek için, faşist yöntemlere, ağır işkencelere başvuruyordu. Bunlar sırasında mahkûmun gözünü en çok korkutan ve cezaevi sözlüğüne "hamam sefası" diye geçen işkenceydi. Gündüzden göze batan mahkûm gece gardiyanlarca sessizce uyandırılıyor ve daha sonra cezaevinin alt katında bulunan hamama getiriliyor. (Buradan koğuşlara hiç bir sesin gitmesi olası değil.) Kolları arkadan bağlanan mahkûm bir kediyle birlikte çuvalın içine sokulup, çuvalın ağzı sıkıca bağlanıyor. Mahkûm yiyor sopayı, debeleniyor, kedi ezildikce geçiriyor tırnaklarını mahkûmun yüzüne, yedikce sopayı, can havliyle ısırıyor mahkûmu... Ve böylece sürüp gidiyor işkence...

Ancak mahkûm usanmıştı iyice işkencelerden ve kin bilemişti işkencecilere. Bir gece, cezaevi her zamanki olağan yaşamını sürdürüyordu. Birden, işkence sesleri, bağırtılar, birkez daha diken diken etti tüylerini herkesin. Günlerden beri, patlamaya hazır bir volkan gibi bekleyen mahkûm dayanamadı bu cankırış feryatlara, kapıları parçalayan, çıktı maltaya... İsyan başlamıştı...

İşte o gün bugündür işkence yapılmıyordu. Devrimciler yavaş yavaş demokratik hak ve özgürlükleri elde etmek için mücadele yürütmekteydiler. Tümü bir siyasi koğuştaydı. Mahkûm üzerinde de siyasi, ideolojik çalışma yapılmakta idi. Ve gardiyanların mahkûma ve siyasilere karşı tavrı düzelmişti.

Mapusane hakkında anlatılanlar bunlardı. Ancak yetmiyordu bu bilgiler tanımamız için bu dünyayı. Neler bekliyordu bizleri bilemiyorduk... "...kelepçeler, koğuşlar, zincirler, sürgünler, falakalar, meydan dayakları, hücreler, demir parmaklıklar, ranzalar, kurşuni gri kapılar, gri beyaz duvarlar, gri çerçeveler, gri ranzalar, gri dolaplar, hatta gri cezaevi arabaları, gardiyanlar, anahtarlar, düdükler, kilitler, jandarmalar, akşam sayımları, sabah sayımları, mahkemeler, karavanalar, taş duvarlar, mahkûmlar, aynı yüzler, aynı tipler, voltalar, lümpenler, zulalar, kalleşlikler, tezgahlar, insan soyunu en utandıracak pislikler, esrar içip ayrı dünyalara gidenler, hap içip sarhoş olanlar, kumar oynayanlar, küçük çocukların ırzına geçenler, çocuklarını satıp para kazananlar, insan tortuları..."

İşte bizler de birçok karmaşık duyguyla ilk adımlarımızı attık "malta" dabir edilen uzun cezaevi koridoruna. Bu upuzun koridor boyunca, yan yana bir dizi sac kapı sıralanıyordu. Biraz tedirgindik. Günlerce süren uykusuzluk, pislik ve işkence sonucu pek iyi durumda değildik. Ama her şeye karşın başımız dik olarak girmek istemiştik maltaya...

Devamı Gelecek Sayımızda

Kuruluşunun 14. yılında PARİS KOMÜNÜ deneyiminin ölümsüz dersleri enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halklarının gerçek kurtuluş yoluna ışık tutuyor!

Halk sabah erkenden barikatlarını kurmaya başladı. Her zamankinden daha yüce ve daha kararlı idiler. St. Antoine varoşunun girişindeki barikatta büyük bir kızıl bayrak dalgalanıyordu.

St. Denis bulvarı çok sağlam berkitildi. Barikatlar ... ve kale gibi berkitilen çevredeki evler tam bir savunma sistemi oluşturuyordu. Burada, dün haber verdiğimiz gibi, ilk önemli çarpışma oldu. Halk ölümü hiçe sayarak dövüşüyordu. Rue de Cléry barikatında kuvvetli bir ulusal muhafız müfrezesi yandan saldırıyordu, barikatı savunanların çoğu geri çekildi. Yalnız yedi erkek ve iki kadın, genç ve güzel iki işçi kız, görevleri başında kaldılar. Yedilerden biri, elinde bayrakla barikatın üstüne çıkıyor. Öbürleri ateşe başlıyor. Ulusal muhafız karşılık veriyor, bayraktar düşüyor. O zaman işçi kızlardan biri, zarif giysili, iri, güzel bir işçi kız, çıplak kollarıyla bayrağı kapıyor, barikatı aşıyor ve ulusal muhafızın üzerine yürüyor. Ateş sürüyor, ve ulusal muhafızın burjuvaları, süngülerine iyice yaklaşınca, kızı vuruyorlar. Öbür işçi kız fırlayıveriyor, bayrağı kapıyor, arkadaşının başını kaldırıyor ve ölmüş olduğunu görünce, deliye dönmüşcesine, ulusal muhafıza taş yağdırıyor. O da burjuvaların kurşunlarıyla yere seriliyor. Ateş gittikçe artıyor, pencerelerden, barikattan kurşun sıkılıyor; ulusal muhafızın safları seyrekleşiyor; sonunda yardımcı kuvvetler saldırıyor. Barikatın yedi savunucusundan yalnız biri sağ henüz, onun da silahları alındı ve tutsak edildi. Yedi işçiye ve iki işçi kıza karşı bu yiğitlik eylemini gerçekleştirenler, ikinci lejyonun aslanları ve borsa kurtlarıydı.

F. ENGELS

Paris Komünü Şehitlerini, "Göğe Hücuma Kalkan" Engin Direniş Ruhundan İlham Alarak Anıyoruz!

Komünist Partisi, Komünist Bilinç Ve Merkezi Önderlik Üzerine 2

İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın Komünist Bilinç Sorununa Yaklaşımı

KENDİLİĞİNDEN GELME İŞÇİ HAREKETLERİ VE PROLETER DEVRİMCİ SİYASİ MÜCADELE

Kendiliğinden gelme işçi hareketlerinin hızla yoğunlaştığını ve yaygınlaştığını görüyoruz. Bu durumda, kendiliğinden gelme mücadele ile, bilinçli siyasi mücadele ilişkilerini, kendiliğinden gelme hareketlerin sınıf mücadelesi içindeki yerini ve işçi sınıfı hareketinin nasıl bir politika ve örgütlenme ile, kendiliğinden gelmelikten kurtarılıp, bilinçli siyasi mücadele haline getirilebileceğini araştırmak daha da önem kazanmaktadır. Bütün bunları bu konulardaki bilimsel sosyalist görüşü ve bilimsel olmayan yanlış görüşleri ortaya koymak, mücadelemize ışık tutacak ilkeleri tesbit bakımından zorunludur.

Proletaryanın sınıf mücadelesi, yani, bilinçli siyasi mücadele, onun dünya görüşü olan bilimsel sosyalizmin emrettiği mücadeledir. Sınıfsız ve sömürüsüz bir dünya yaratmayı hedef alan ve o hedefe doğru, **bilinçle götürülen** mücadeledir. *"İşçilerin mücadelesi, ancak bütün ülkenin işçi sınıfının başta gelen temsilcilerinin tek bir sınıf olarak kendilerini bilincine vardıkları ve tek tek patronlara değil de,* **tümüyle kapitalist sınıfa** *ve o sınıfı destekleyen hükümete karşı yönelmiş bir mücadeleye giriştikleri zaman sınıf mücadelesi haline gelir."* (Lenin, "Önümüzdeki Görev" Türk Solu, sayı 113) İşçilerin iş güçlerini daha elverişli şartlarla satmak için, çalışma ve hayat şartlarını iyileştirmek için patrona karşı yürüttükleri kollektif mücadele, yani, iktisadi mücadele, yine proleter devrimcilerinin müdahalesi olmadan iktisadi ve demokratik haklar için hükümete karşı yürütülen mücadele, **kendiliğinden gelmedir.** İşçilerin bu mücadeleye girebilmek için tüm işçi sınıfının üyesi olduğunu kavramaları ve çıkarlarının düzenin tümü ile uzlaşmaz olduğu bilincine varmaları gerekmez. Şüphesiz kendiliğinden gelme her hareket de içinde belirli ölçüde "bilinç ışınları"nı taşır. Lenin'in dediği gibi, *"ilkel isyanlar bile belirli bir ölçüde bilincin uyanışını ifade ederler"* Mesela sistemli grevler daha çok "bilinç ışınları" taşır; bunlar da sınıf mücadelesinin "filizlendiğine" tanık oluruz. Ama yine de bu grevler, sınıf mücadelesinin kendisi değil, onun "sadece filizlendiği" hareketlerdir. Çünkü bu grevler, sosyalizmi amaçlamaz. Sadece sendika mücadelesidir. *"İşçiler çıkarlarının düzenin tümüyle uzlaşmaz çelişkisinin bilinçinde olmadıkları ve* **olamadıkları için,** *yani onların bilinçi proleter devrimci bilinçi olmadığı için, bu grevler isyanlara göre büyük bir ilerlemeyi temsil etmelerine rağmen, gene de 'sınıf mücadelesi' değildirler ve olamazlar."* (Lenin, Ne yapmalı, sf: 40)

İşçi sınıfı kendi çabasıyla ancak sendikacılık bilincini geliştirebilir. İktisadi demokratik taleplerle, tek tek patronlara karşı, ya da gerekli işçi kanunlarını çıkarması için hükümete karşı mücadele etmek üzere sendikalar içinde birleşmenin gerekli olduğu bilincini geliştirebilir. *"Kendi başına kalınca, kendiliğinden gelme işçi hareketi, ancak sendikacılığı doğurabilir ve kaçınılmaz olarak hep onu doğurmuştur."* (age, sf: 20) Çünkü sosyalizm ile işçi sınıfı mücadelesi ayrı ayrı ön şartlardan meydana gelirler. Birbirine paralel olarak gelişirler, fakat birbirini doğurmazlar. Sosyalizm, burjuva aydınları arasında, bilimin gelişmesinin bir sonucu olarak doğmuş ve zenginleşmiştir. Bu nedenledir ki, bilimsel sosyalizm işçi sınıfına burjuva aydınlar tarafından dışarıdan iletilir. Proletarya, bilimsel sosyalizmi, kendi sınıf mücadelesine dışarıdan ithal eder. Proleter devrimci bilincin işçi sınıfının kendiliğinden gelmemücadelesine tabi olarak doğacağını iddia etmek, bu bilinci işçi sınıfına götürme görevini unutturmak demektir. Bu ise, işçi sınıfının ideolojik bakımdan, burjuvazi tarafından köleleştirilmesi sonucunu doğurur. *"Çünkü kendiliğinden gelme işçi sınıfı hareketi, trade-unionculuktur (...) ve trade-unionculuk ise, işçilerin burjuvazi tarafından ideolojik bakımdan köleleştirilmesi demektir."* (aynı eser, sf: 52) İşçi yığınları kendiliğinden gelme mücadeleleri içinde, bağımsız bir ideoloji yaratamayacaklarından ya burjuvazi ideolojisini, ya da sosyalist ideolojiyi benimsemek, bunlar arasında bir seçim yapmak zorunda kalacaklardır. *"Sosyalist ideolojiyi* **herhangi bir biçimde** *küçümsemek,* **bu ideolojiye azıcık olsun sırt çevirmek"** işçi sınıfına **siyasi** bilinç iletme görevini azıcık olsun ihmal etmek, burjuva ideolojisini güçlendirmeye yarayacaktır. Çünkü, burjuva ideolojisi köken bakımından proletarya ideolojisine nazaran çok daha eskidir, çok daha gelişmiştir ve çok geniş ölçüde yayılma imkanları vardır. (aynı eser, sf: 51-54) Bilerek veya bilmeyerek, isteyerek veya istemeyerek, kendiliğinden gelmeliğe boyun eğmek, onu yüceltmek, bilincin rolünü küçümsemek, işçiler üzerinde burjuva ideolojisinin etkisini güçlendirmeye yarayacağından, objektif olarak burjuvaziye hizmet etmek olur.

Proleter devrimcilerinin görevi, işçi sınıfı hareketini proleter devrimci hareketin kanadı altına almak, onların büyük gücünü proleter devrimci hareketin emrine vermektir; kendiliğinden gelmeliğe boyun eğerek, proleter devrimci hareketin büyümesini geciktiren bütün eğilimlere karşı, **hoşgörü göstermeden** mücadele etmektir. Proleter devrimci politika, işçi sınıfı hareketini proleter devrimciliğinin kanadı altına alma, işçi sınıfının kendiliğinden gelme hareketini bilimsel sosyalizmle birleştirerek, onu bilinçli siyasi mücadeleye yükseltme politikasıdır ve kendiliğinden gelmeliğin politikası, "işçi sınıfının **burjuva politikası"** olan trade-unioncu politikanın tam zıddıdır. Proleter devrimci politika, işçi sınıfının siyasi eğitimini, siyasi bilincin gelişmesini aktif olarak ele almayı emreder. İşçi yığınlarının bilincini gerçek bir siyasi bilinç, gerçek bir sınıf bilinci düzeyine yükseltmeyi emreder.

İşçi yığınlarının bilinci, ne zaman gerçek siyasi bilinç, gerçek bir sınıf bilincidir? Yine Lenin'e başvuralım:

"Eğer işçiler, **hangi sınıflar gadre uğrarsa uğrasın, her türlü** *suistimale karşı, zulmün ve zorbalığın bütün davranışlarına karşı tepki göstermeğe alışmış [iseler] ve işçiler bunlara karşı herhangi bir açıdan değil de, Sosyal-Demokrat [sosyalist] açıdan tepki göstermeye alışık [iseler], işte o zaman .... işçi sınıfının bilinci gerçek bir sınıf bilinci [olabilir]. Eğer işçiler, öteki sosyal sınıfların* **her birini** *entellektüel, manevi ve siyasi hayatlarının bütün tezahürlerinde gözleyebilmek için somut ve aktüel siyasi gerçek ve olaylardan yararlanmasını*

[öğrenirlerse] ... eğer materyalist tahlil ve hıstasları, bütün sınıfların, kategorilerin, grupların, bütün eylem ve hayat tarzlarına pratik olarak uygulamayı [öğrenirlerse, işte o zaman] ... işçi yığınlarının bilinci gerçek bir sınıf bilinci [olabilir]" [aynı eser, sf: 88-89]. Proleter devrimci olabilmek için, işçi, bütün sınıf ve tabakaların "iktisadi niteliğini, sosyal ve siyasi özelliklerini", buhranların güçlü ve zayıf yanlarını bilmelidir... Marks'ın deyimiyle, *"muhafazakarların parolası olan 'adil bir işgücü karşılığında adil bir ücret' yerine, bayraklarına 'sömürme düzeninin kaldırılması parolası'nı"* [Karl Marks, Ücret, Fiyat ve Kâr, Ankara, Sol Yayınları, 1965, sf: 101] yazan ve bunun gerektirdiği mücadeleye giren işçiler bilinçli işçilerdir.

İşçi sınıfını siyasi bilince nasıl ulaştıracağız? Bunun için toplumun bütün sınıfları arasına girmeliyiz. Bütün baksızlıklara karşı zamanında ve geniş mücadele kampanyaları örgütlendirmeli, canlı olayları, çevremizde olup bitenleri yığınların gözleri önüne sermeliyiz. Bütün alanlarda örgütlenen bir siyasi gerçekleri açıklama kampanyası, *"ancak böyle bir kampanya, yığınların siyasi bilince ulaşmasını sağlayabilir ve yığınların devrimci eylemini hızlandırabilir"* [Lenin, Ne Yapmalı, sf: 88] Siyasi ajitasyon görevini yerine getirebilmek için, hayatın bütün alanlarını kapsayan geniş bir siyasi gerçekleri açıklama kampanyası örgütlendirmek, siyasi ajitasyonu zulmün bütün belirtilerini ele alarak yürütmek zorunludur. **"Geniş bir siyasi gerçekleri açıklama kampanyası örgütlendirmezsek,** *işçilerin siyasi bilincini geliştirme görevimizi yerine getirmeyeceğimiz besbelli değil midir."* [aynı eser, sf: 73]

Böyle bir eylem, besbellidir ki bu eylemin muhtevasıyla sıkı sıkıya bağlı bir örgütü gerektirir. Bu örgüt, birinci olarak, herşeyden önce ve başlıca mesleği devrimci eylem olan kimselerden kurulmalıdır. Üyeler arasındaki bu ortak özellik, işçilerle aydınlar arasında ve çeşitli meslek grupları arasındaki her türlü farkı kesin olarak siler. İkinci olarak, bu örgüt, bütün şartlarda ve bütün dönemlerde mücadeleyi sürdürebilecek sağlam bir yapıya sahip olmalıdır. Ancak böyle bir örgüt, bütün ülke çapında siyasi gerçekleri açıklayacak geniş, dengeli ve sürekli bir siyasi ajitasyon yürütebilir. Sağlam bir devrimci hareket ancak böyle bir örgütün varlığıyla mümkündür. Çünkü ancak böyle bir örgüt mücadelenin çeşitli ve hızla değişen şartlarına uyabilir. Çünkü, ancak böyle bir örgüt, küçük grup ve hizipleri harekete katılan bütün unsurları bir bütün içinde toplayabilir, geniş yığın örgütlerini kendisine bağlıyabilir, denetim ve yönetimine alabilir. Ve yine, ancak böyle bir örgüte, eyleminin başlıca muhtevası toplumun bütün katları arasında yürütülen canlı siyasi ajitasyon olan bir örgüte sahip olanlar, "devrimin geldiğini önceden görememe tehlikesini en aza indirmiş" olabilirler ve *"sınıf mücadelesinin kendini büyük ölçüde ortaya koyuşu sırasında"* geniş örgütsüz yığınlara da bir ölçüde kumanda edebilirler.

Kendiliğinden gelme yığın hareketleri ne kadar yaygınlaşır ve büyürse, böyle bir örgütün gereği o ölçüde artar. *"Ancak Marksizmi anlamıyanlar ... işçi sınıfı hareketinin kendiliğinden gelme yükselişinin ... devrimciler örgütünü yaratma görevinden bizi azadettiğini düşünebilirler. Tam tersine bu hareket, örgüt görevini bize yüklemektedir; çünkü mücadele güçlü bir devrimciler örgütü tarafından yönetilmediği sürece, proletaryanın kendiliğinden gelme mücadelesi hiçbir zaman onun gerçek sınıf mücadelesi olamaz."* [Aynı eser, sf: 167]. Mao Zedung'un deyişiyle de, *"devrimci prensiplere, Marksizm-Leninizmin devrimci tarzına göre kurulmuş bir parti olmaksızın, işçi sınıfı ve geniş halk kitleleri emperyalizme ve uşaklarına karşı yönetilemez."*

Eyleminin başlıca muhtevası, temerküz noktası, toplumun bütün katları arasında yürütülen canlı siyasi ajitasyon olan devrimciler örgütü, bu çalışmayı en iyi biçimde ancak bütün ülkeyi kapsayan ve düzenli aralıklarla yayınlanan gazete ile başarabilir. Üstelik böyle bir gazete propaganda ve ajitasyon görevinden başka, bir örgütlenme görevi de yapacaktır. *"Bir gazete sadece kollektif propagandacı ve kollektif ajitatör değil, aynı zamanda da kollektif örgütlendiricidir de."* [aynı eser, sf: 89]

Buraya kadar, kendiliğinden gelmeliğin ne olduğunu ve işçi sınıfını nereye götüreceğini, kendiliğinden gelmelik karşısında proleter devrimcilerinin görevini, bilinçli siyasi mücadeleyi ve bu mücadelenin icabı olan örgütlenmeyi, bilimsel sosyalizmin esas kaynaklarına dayanarak özetlemiş bulunuyoruz. Şimdi de, kendiliğinden gelmeliğe boyun eğen, proleter devrimci saflara sokulmuş iki siyasi akım üzerinde duralım.

KENDİLİĞİNDEN GELMELİĞE BOYUN EĞEN İKİ AKIM: EKONOMİZM VE TERÖRİZM

Ekonomizm, işçi sınıfının kendiliğinden gelme hareketini yüceltme, putlaştırma teorisidir. Ekonomizm, **siyasi mücadeleyi reddetmiyen, fakat, kendiliğinden gelme siyasi mücadelenin bilinçsizliği önünde boyun eğen,** yani, proleter devrimci politikayı, trade-unioncu politika derekesine düşüren bir akımdır. Ekonomizmin benimsediği politika, işçilerin içinde bulundukları şartlardan ileri gelen acıların hafifletilmesini sağlamaya yönelir. Hükümetten gerekli kanunların çıkarılmasını talep ve bunun için mücadeleyi kabul eder. Ama bu politika, işçileri sermayenin boyunduruğunda tutan şartların ortadan kaldırılmasını hedef almaz.

Ekonomizm, işçilerin sınıf bilincini geliştirmek için, iktisadi mücadeleyi birincil ya da başlıca temel sayar. Ekonomizm, iktisadi mücadelenin yığınları aktif siyasi mücadeleye çekmek için en geniş uygulama alanı ve bir araç olduğunu iddia ederek, siyasi ajitasyonun kapsamını, işçilerin siyasi bilincinin gelişmesini hiçbir zaman sağlayamayacak olan bir çerçeve içinde sınırlandırır. Bütün yönleri ile siyasi ajitasyon yerine, *"aşamalı bilinçlendirme teorisi"*ni koyar; önce ekonomik mücadele bilinci, sonra **bu mücadele sınırları içinde kazanılan** siyasi bilinç (!). *"Bir grevden sonra, hiç değilse birkaç grevden sonra, hükümet polisi ve jandarmayı karşılarına çıkarınca, yığınlar kısa vadeli çıkarlarını anlamaya başlıyorlar"* iddiası, ekonomistlerin, oportünizmin teorisi olan *"aşamalı bilinçlendirme teorisi"*nin tipik bir örneğini teşkil eder.

Ekonomizm *"işçi sınıfının dikkatini, gözlem imkanlarını ve bilincini"* yalnız işçi sınıfı üzerine, işçi sınıfının iktisadi mücadelesi üzerine çeker. *"Salt işçi hareketi"* taraftarıdır; işçi olmayan her aydına, sosyalist de olsa düşman gözüyle bakar. Böylece işçi sınıfının *"çağdaş toplumun bütün sınıfları arasında karşılıklı ilişkiler hakkında tam bir bilgi, siyasi hayatın tecrübesine dayanan bir bilgi"* [aynı eser, sf: 89] sahibi olmasını önler.

Ekonomizmin, *"iktisadi mücadelenin siyasi ajitasyon için en geniş ölçüde uygulanabilen araç olduğu yolundaki, bizim görevimizin bugün iktisadi mücadelenin kendisine bir siyasi nitelik kazandırma vb. olduğu yolundaki iddiaları, sadece siyasi bakımdan değil,* **örgüt** *bakımından da görevlerimizin dar sınırlı bir anlayışını yansıtır."* [aynı eser, sf: 124]. Devrimci politikanın yerine, kendiliğinden gelmeliğin politikası olan trade-unioncu politikayı koyan ekonomizm, devrimciler örgütünün yerine de, kendiliğinden gelişen örgüt biçimlerini koyar. *"Devrimci eylemde dar kapsamda yetinmeyi, bu kadar dar eylem temeli üzerinde iyi bir devrimci örgütün kurulamayacağını anlayamamayı, nihayet (ki bu en önemlisidir) bu kadar dar kapsamlı çalışmayı haklı göstermeyi ve onun özel bir 'teori' durumuna yükseltmeyi, yani bu mücadelede de kendiliğinden gelmeliğe boyun eğmeyi ifade eden"* **ilkelliği** savunur. İlkellik, ekonomizmle sıkı sıkıya bağlıdır. Ekonomizmden kurtulmadıkça, ilkellikten, yani dar kapsamlı örgüt eyleminden kurtulmanın imkanı yoktur. Ekonomizm, yığın hareketine *"devrimci eylemimizi güçlendiren ve ona hız veren bir şey olarak değil de, bizi devrimci eylemi yürütme zorunluluğundan* **azad eden** *bir şey"* olarak bakar. [aynı eser, sf: 138] Bu nedenle de, birinci ve en acil pratik görevimizin siyasi mücadeleye gerekli enerjiyi, çetinliği ve devamlılığı sağlayabilecek olan bir devrimciler örgütü yaratılması olduğunu göremez. Örgütlenmede gevşekliği savunur. İşçilerin yığın örgütleriyle devrimciler örgütünü birbirinden ayırdedemez.

Besbelli ki, ekonomizm işçi sınıfını kurtuluşa değil, onu bataklığa, burjuvazinin kuyruğuna takmaya, köleleştirmeye götüren bir akımdır.

Terörizme geçelim:

Devamı sf: 14'de

Kremlin Şeflerine Kıran Girdi!

Çernenko da Öldü!.... Şimdi Sıra Kimde?

Brejnev, Andropov, Ustinov... derken, Rus sosyal-emperyalizminin eski kuşak elabaşları (ya da günümüzün modern "Çar"ları), kıran girmişçesine, peş peşe "öbür dünya"yı buluyorlar!

Bu göç kervanına, en son olarak, 13 aylık yatalak saltanatını 10 Mart 1985 günü noktalayan "ekselansları" **Kostantin Ustinoviç Çernenko**'da dahil oldu!

Fakat sosyal-faşist Kremlin şefleri, aslında kendileri için en kolay ve ucuz "kurtuluş yolu" olmasına rağmen, peş peşe gelen ve astarı yüzünden çok daha pahalıya malolan "görkemli" cenaze törenlerinden ve günlerce süren "ulusal yas" ilanlarından artık gına gelmiş olacaklar ki; bu kez ellerini çabuk tutup, işi bayağı "sağlam kazığa" bağlama yoluna gittiler. Daha "ekselansları" Çernenko'nun naaşı bile defnedilmemişken ve hakkındaki renk renk, çeşit çeşit haberler, yorumlar, "başsağlığı" mesajları gırla gider ve uluslararası gerici basın sayfalarını sansansiyonel biçimde kaplamaya devam ederken; adeta jet hızıyla, 4,5 saat gibi kısa bir aradan sonra, boşalan şeflik "koltuğu"na, 54 Yaşındaki yeni "genç" ve "dinamik" şef **Mikhail Gorbaçev**'i oturtmakta gecikmediler.

Tabii ki, Kremlin'in bu son derece hızlı "karar"ı, tüm dikkatleri hızla yeni "Çar" Gorbaçev üzerinde topladı ve zavallı Çernenko"nun "musalla taşı"ndaki naaşını nerdeyse unutturdu!

Kısacası; "Kral öldü, yaşasın Kral!"

Eğer "azrail" müsade ederse, daha çook "uzun yıllar" RSE'ni "başarıyla" yönetmekten geri kalmayacak olan 54 yaşındaki yeni "genç" ve "dinamik" şef; ne denli "mahir" bir politikacı olduğunu, Çernenko'nun "cenaze töreni"ni, son derece iyi bir "reklam aracı" ve "propaganda arenası" haline getirerek, bütün dünyaya alenen gösterdi.

Peş peşe ve sıcağı sıcağına çeşitli demeçler "patlattı"!Kremlin"de toplanan çeşitli ülke liderleriyle, bir dizi "samimi" ve "içten" görüşmeler yaptı! İşi oldukça alttan aldı! Mesela ABD'ye hemen "çatmadı"! Çin'li modern revizyonistlerle arayı düzeltmenin "önemi" ve "gereğini" tekrar tekrar vurguladı! Bu arada, "barış" ve "silahsızlanma" balonları uçurmaktan da geri kalmadı! "Cenevre silahsızlanma görüşmeleri"nin, tüm "dünyaya rahat bir nefes aldırtabilecek" çok iyi bir " fırsat" olduğundan ve bu fırsatın "kaçırılmaması" gerektiğinden vs. dem vurdu! Ayrıca, "gerçek bir Leninist", " Komünist Partisi'nin ve Uluslararası Komünist Hareketin kıymetli bir üyesi" olarak adlandırdığı "ekselansları" Çernenko'nun naaşı henüz yerde dururken; aynı tarihlerde Cenevre'de yeni bir turu başlayan "Doğu-Batı Silahsızlanma Konferansı"na katılacak olan temsilcilerini, derhal "pazarlık masası" başına göndermekten dahi geri kalmayarak; bütün dünyanın gözü önünde, son derece "anlamlı" ve "nazik" bir "barış güvercinliği jesti" yapma fırsatını da kaçırmadı!. Tabii ki bir yandan bu demagojik manevralarını aralıksız biçimde sürdürürken, diğer yandan, "Andropov ve Brejnev yönetimi döneminde uygulanan siyasetten" dönmeyeceğini, üzerine basa basa vurgulamayı da ihmal etmedi! Böylece de, ne "mal" olduğunu ve hangi "kumaştan" dokunduğunu, daha başlangıçta bariz biçimde gözler önüne serdi!

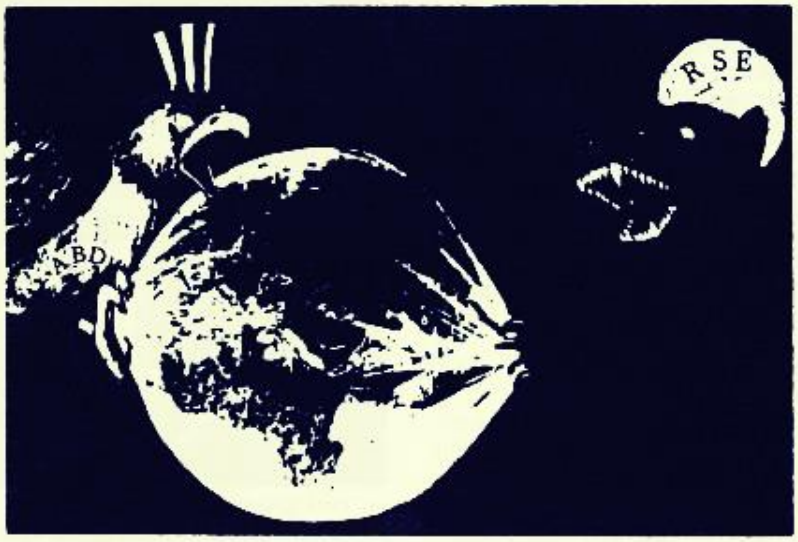

Bu arada, bilvesile; başta diğer en büyük emperyalist güç olan ABD gelmek üzere; gerek çeşitli büyük-küçük emperyalist ülke, gerekse diğer bir çok bağımlı ülke elabaşları da; kimisi doğrudan katılarak, kimisi de sıcağı sıcağına "demeç"ler verip "başsağlığı" mesajları göndererek; Çernenko'nun "cenaze töreni"nin ortaya çıkardığı beklenen aktüel politik ortamdan, mümkün olduğunca "mahir" biçimde yararlanmaya çalıştılar!

ABD şefi Reagan, "tören"e yardımcısı George Bush'u gönderip, Çernenko'nun "ölümünden duyduğu üzüntüyü" dile getirirken; bu arada "Komünist Parti Genel Sekreterliği görevine atanan Gorbaçev ile görüşme isteğini" sıcağı sıcağına açıklama "fırsatını"da buldu! Ayrıca "baskın basanındır" misali, ABD'nin "dünya barışına karşı duyduğu güçlü arzuyu bir kez daha yineleme"yi de unutmadı! Yani, "ilk hamle benden" dedi!

Gazeteler, İngiltere'nin "demir leydi"si Margaret Thatcher'ın, daha önce ülkesini ziyaret ettiği sırada Gorbaçev ile ilgili olarak sarfettiği; "Gorbaçev'i sevdim. Onunla iş yapabiliriz" şeklindeki sözlerini öne çıkardılar!

F.Alman dergisi "Stern", Gorbaçev'in batılı emperyalistler açısından "çok cazip" bulduğu "kişiliğini" şöyle tasvir etti; *"Yeni Sovyet lideri, basını nasıl kullanması gerektiğini, televizyonda konuşmasını, espiri yapmasını biliyor. Bu çok önemli bir unsur"!*

İtalya Cumhurbaşkanı Sandro Partini'den F.Alman Başbakanı Helmut Kohl'a; İngiltere'nin "demir leydi"si dahil; Rajiv Gandi'den Ziya Ül-Hak'ka kadar uzanan bir dizi ileri gelen "büyük" ve "küçük baş" zevat; bizzat Moskova'ya giderek, bu fırsattan yararlanmaya; başta Gorbaçev olmak üzere, Kremlin elebaşılarıyla "yakın" temaslarda bulunmaya çalıştılar!

Tabii ki, ülkemizin faşist elabaşları da, ortaya çıkan bu aktüel politik fırsatı kaçırmadılar!

Yıllardır halkımıza kan kusturan bir dönemin, 12 Eylül faşizminin altına imzasını atan bir numaralı faşist elebaşı olan cellat Evren, "büyük" bir "duygusallık" örneği sergileyerek; "Sovyetler Birliği Yüksek Şûrası, Prezidyomuna" gönderdiği başsağlığı mesajı'nda; "Ekselans Konstantin Ustinoviç Çernenko'nun vefatı"ndan duyduğu "derin teessürü" dile getirdi; bu arada, "Ekselans Çernenko'yu ülkesi ve halkının refahı ve mutluluğu için çalışan, aynı zamanda Türk-Sovyet dostluğuna önem veren bir devlet adamı olarak

Devamı sf: 19'da

Faşist Türk Devleti Ülkemizi Zindanlarla Süslemeye Devam Ediyor!

Ülkemizi, doğudan batıya, güneyden kuzeye, Edirne'den Kars'a, Sinop'tan Mersin'e kadar karakollarla, kışlalarla, mahkemelerle, işkence yuvalarıyla, zindanlarla dolduran; nerdeyse "sabıkasız" ve fişlenmemiş bir tek kişi dahi bırakmayan; kısacası ülkemizi baştan başa üstü açık bir Nazi temerküz kampına çeviren faşist Türk devleti; bütün bu yaptıklarıyla yetinmiyor, bu yöndeki çabalarını, daha da hızlandırarak sürdürüyor. Nitekim son dönemlerde, peş peşe çıkarılan kanunlar, alınan yeni yeni tedbirler, yapılan toplantılar, alınan kararlar, faşist Türk devletinin bu yöndeki çabalarının açığa çıkan ve kamuoyuna yansıyan sonuçlarıdır.

Bunun en son örneklerinden birisi de, "121 yeni cezaevinin yapılacağı"na dair basında yer alan demeç ve açıklamalarıdır.

Halkımıza karşı yönelttiği azgın saldırılarını, yıllardır aralıksız biçimde sürdüren; yüzbinlerce işçi, köylü, genç, memur, emekçi yurtsever, devrimci, demokrat, komünisti ve düzen kurbanı diğer insanları tıka basa ceza ve tutukevlerine dolduran; bu yöndeki çabalarını, özellikle de "anarşist", "terörist" avı adı altında aralıksız biçimde sürdüren faşist Türk devletinin; hakim, polis, savcı, gardiyan gibi personel sıkıntısı çekmenin yanı sıra; sorgulama bürosu, karakol, mahkeme ve özellikle de ceza ve tutukevi sıkıntısı çekmeye devam ettiği bilinen bir gerçektir. Nitekim o, emperyalizm uşağı kompardor burjuvazi ve toprak ağası sınıflarının çeşitli milliyetlerden, halkımız üzerindeki elikanlı diktatörlüğü olma karakterine uygun olarak, diğer şeylerin yanı sıra, kendisinin önemli bir parçası olan ceza ve tutukevleri [zindan] açığını da, emperyalist efendilerinden kopya ettiği yeni projelerle hızla kapatmaya çalışıyor. Ama gerek hızla artmaya devam eden "tutuklu ve mahkum" sayısı, gerekse içinde debelenmeye devam ettiği mali kriz dolayısıyla, bu açığını da bir türlü kapatma "başarısı" gösteremiyor!

Peki, faşist Türk devleti, emperyalist efendilerinin akıl hocalığı ve gizli/açık her türlü desteğiyle, neden kendisini her geçen gün daha da çok tahkim etme, onarma, pekiştirme ihtiyacı duyuyor, yaptıklarıyla bir türlü yetinmek bilmiyor?!

Bunun nedeni gayet açıktır! Çünkü o, birincisi, halkımızın kendisini **sallayan** devrimci mücadelesinin yüreğine soktuğu ölüm korkusunu hala içinden atamamıştır; ikincisi, bugün ektiği rüzgarın yarın güçlü bir fırtına olup köhne barakasını yerle bir edebileceği tehlikesini, burnu keskin tazılar gibi daha şimdiden koklamaya başlamıştır.

Ama ne demiş halkımız: **Korkunun ecele faydası yoktur!**

Tekrar ediyoruz, faşist Türk devleti ne yaparsa yapsın kendi kaçınılmaz çöküşünü asla engelleyemeyecektir! Bugün halkımızın tıka basa doldurulduğu zindanlar, yarın eli kanlı halk düşmanlarının ve yeminli emperyalizm uşaklarının tıka basa doldurulacağı zindanlar olacaktır! Ve bu, ama erken ama geç, iki kere ikinin dört etmesi kadar kaçınılmazdır!

halkımıza rahat ve huzur yüzü göstermeyen faşist Türk devleti, yıkılıp gidinceye kadar asla "rahat" ve "huzur" yüzü göremeyecektir!

Bir Çin atasözü, "ancak bin kılıç darbesiyle paramparça olmaktan korkmayan bir kimse imparatoru atında aşağı edebilir" der. Yani ancak egemen sınıfların baskı ve zulmü karşısında paramparça olmaktan korkmayan bir halk, sonunda onları aşağı ederek iktidar sahibi olabilir.

Yıllardır en kanlı ve barbar biçimde sürdürülen baskı, zulüm, katliam ve işkencelerin, halkımızın bağrında biriktirdiği kin, öfke ve nefret seli, körüklediği isyan ateşi, ülkemizde işte böylesine yüce ve şanlı direniş örneklerinin sergilenmesini de birlikte getiriyor, faşizme, en güçlü olduğunu sandığı yerlerde ve hiç beklenmedik anlarda, ağır ve ölümcül darbeler indirilmesine neden oluyor, faşist Türk devletinin, Türk hakim sınıflarının ve emperyalist efendilerinin uykularının kaçmasına, onların adeta çılgına dönmesine ve daha da saldırganlaşmasına yol açıyor.

Bu tür yüksek cesaret örneği direnişlerden birisi de, geçtiğimiz günlerde, İstanbul/Gayrettepe'deki polis işkencehanesinde sergilendi. En son örneklerinden birisi **H.Hakkı Erdoğan** yoldaşımız olmak üzere, bugüne kadar onlarca komünist, devrimci ve yurtseverin katledildiği, onbinlercesinin en ağır ve vahşi işkencelerden geçirildiği bu işkence yuvasında; son olarak İstanbul'da partimize yönelik olarak girişilen seri operasyonlar sırasında ele geçirilen 37 kişinin haftalarca süren en ağır işkencelere maruz bırakıldığı bu işkence yuvasında; **Nadir Dizdar** adlı MLSPB sempatizanı devrimci; gözaltında bulunulan devrimcilerin işkencelere karşı başlattıkları bir direniş sırasında; direnişi azgınca bastırmaya çalışan işkenceci polislerden ele geçirdiği bir silahla; onların üzerine kurşun yağdırmış, çıkan çatışmada Ertuğrul Arı adlı işkenceci polisi ölümle cezalandırmış; bir diğer işkenceci polisi ise ağır biçimde yaralamış, daha sonra bu da ölmüş; böylece büyük bir cesaret ve yiğitlik örneği sergileyerek, faşizme, canevinde ağır bir darbe indirmiş; ancak kendisi de hayatını kaybetmiştir.

Olay, "şehit polis gözyaşları arasında toprağa verildi", "geride iki yetim kaldı" gibi, timsah gözyaşlarıyla ıslanan ve ağlayan, üzülen kadın-çocuk resimleriyle süslenen manşetler halinde uşak basının sütunlarını kaplar; işkenceci katilin cenazesi; İçişleri Bakanı Yıldırım Akbulut, Emniyet Genel Müdürü Saffet Arıkan Bedük, İstanbul Valisi Nevzat Ayaz, Vali Muavini İhsan Yalçın, İstanbul Emniyet Müdürü Ünal Erkan, Sıkıyönetim Kurmay Yar. Başkanı Tuğgeneral Turhan Özçelik, İl Jandarma Alay Komutanı Mehmet Yavuzel gibi bir çok büyük ve küçükbaş zevatın katıldığı "hazin" bir törenle memleketine gönderilirken, katledilen devrimci ile ilgili en küçük bir açıklamada dahi bulunulmamış, bu haberin kamuoyuna yansıması engellenmiştir.

Kendi işkenceci elemanlarının ölüm

ve cezalandırılma eylemlerini, radyo, TV, uşak basın üzerinden adeta timsah gözyaşları dökerek reklam eden, bin bir demagojik yol ve yöntemle kamuoyunu yanıltmaya ve geri bilinçli yığınları etkilemeye çalışan faşist Türk devleti; sıra kendi cinayet ve katliamlarına gelince, hem adeta dut yutmuş bülbüle dönmekte, hem de bu cinayetlerinin kamuoyuna yansımasını titizlikle engellemeye çalışmaktadır.

Çünkü o, **Nadir Dizdar** adlı devrimcinin sergilediği türden faşizmi canevinden vuran direniş ve ölüm örneklerinin, halkımıza cesaret ve umut kaynağı olacağından, kendi gerçek kimliğinin açığa çıkma sürecini alabildiğine hızlan-

Devamı sf: 19'da

Faşist Diktatörlüğün Cezaevlerine Yönelik Baskı ve Saldırıları Sürüyor!

HİÇ BİR GÜÇ ZİNDANLARDAN YÜKSELEN DEVRİMCİ VE KOMÜNİST DİRENİŞ SESİNİ SUSTURMAYA YETMEYECEKTİR!

Faşist Türk devleti, cezaevlerindeki siyasi mahkûmlar üzerindeki baskı ve saldırılarını yoğunlaştırıyor.

Bütün bu baskı ve saldırılar, dün olduğu gibi bugün de, yurtsever, devrimci, demokrat ve komünist siyasi tutuklu ve mahkûmların yiğit ve onurlu direniş ve mücadeleleriyle karşılaşıyor ve faşist diktatörlük, tüm çabalarına rağmen, zindanlarında bir türlü istediği "sükûn" ve "huzur"u sağlayamıyor. mahkûm ve tutuklular, faşist diktatörlüğün kendilerine yönelik sistemli, ağır ve uzun vadeli imha planlarına boyun eğmiyor, devrimci onurlarını faşizmin ayakları altında çiğnetmiyor, zindanları ve mahkemeleri halkın ve devrimin çıkarlarının savunulduğu mücadele alanları haline getirmeye çalışıyorlar.

Hayatın her alanında olduğu gibi, ceza ve tutuk evlerinde de gerçek zorba ve baskıcı kimliğini her geçen gün daha da açık biçimde sergilemekten geri kalmayan faşist diktatörlük; bir yandan devrimci siyasi mahkûm ve tutuklulara karşı yönelttiği ağır baskı ve saldırılarını yoğunlaştırıp, onların zindanlarda ve mahkemelerde yükselttikleri devrimci ve komünist direniş sesini süngü zoruyla susturmaya çalışırken; diğer yandan hem direniş haberlerinin, hem de bütün bu baskı ve saldırıların kamuoyuna yansımasını engelleme, gerçekleri gizleme, ya da çarpıtma yolundaki karşı çabalarını da arahksız biçimde sürdürmektedir. Dolayısıyla ceza ve tutukevlerinde olup bitenlerin çok küçük bir kısmı dışındaki olay ve direniş haberlerinin kamuoyuna ulaşmasını engelleme konusunda önemli bir başarı kazanmakta, böylece teşhir ve tecritini sağlayacak en önemli silahlardan birisini oldukça etkisiz kılmaktadır.

Ancak onun tüm bu karşı çabaları, yine de zindanlarda yükselen direniş sesinin belli ölçülerde ülke ve dünya kamuoyuna yansımasını ve son derece haklı ve güçlü bir destek görmesini engelleyememektedir.

Nitekim son dönemlerde Mersin E tipi kapalı cezaevinde yükselen 500'e yakın siyasi mahkûmun başlattığı direniş haberi, faşist diktatörlüğün tüm engellemelerine rağmen iç ve dış kamuoyuna yansıdı, Calp gibi bir "siyaset" kuktasının "cezaevlerinde işkence yapılıyor" yollu demeçler vermesine bile neden oldu. Faşist diktatörlüğün sözcüleri, direnişin olduğunu resmen açıklamakla birlikte, işkence haberlerini telaşla yalanlama yoluna gittiler. Oysaki ceza ve tutukevlerinde devrimci siyasi mahkûmlara yöneltilen işkence, baskı ve saldırıları, artık bilmeyen ve duymayan kalmamıştır. Çünkü, Mamak'ta, Metris'te, Diyarbakır'da, Elazığ'da, Erzurum'da... kısacası, yurdun dört bir yanında yıllardır ceza ve tutukevlerindeki tüm mahkûm ve tutuklulara yöneltilen, onları kitleler halinde baskı ve işkenceden geçiren, bir çok mahkûm ve tutukluyu hunharca katleden, hatta ceza ve tutukevlerinin, içlerindeki mahkûm ve tutuklularla toptan yakılmak istenmesi gibi bir barbarlığa kadar varan faşist baskı ve zulüm, sözüm ona ülkede "demokrasi"nin olduğu demagojileriyle perdelenmek, ülke ve dünya demokratik kamuoyunun gözünden gizlenmek istenmesine rağmen, Mersin'de olduğu gibi, hala bütün azgınlığıyla sürdürülmektedir.

Keza, bu faşist zulüm ve terörün önemli bir parçası olarak, devrimci, yurtesver, komünist siyasi tutuklulara karşı uygulanan baskı ve saldırılar, yıllardan beri aynı vahşetle mahkemelerde de sürdürülmüş, çeşitli sahte bahenelerle ve süngü zoruyla yurtsever, devrimci ve komünist tutuklu ve mahkûmların savunma hakkı gaspedilmiş, onların faşist mahkemeleri, halkın devrimin ve komünizmin menfaatlerini savundukları ve propagandasını yaptıkları kürsüler haline getirmelerini engellemeye çalışmışlardır. Ancak bütün bunlar da, zindanlarda olduğu gibi, mahkemelerde yükselen devrimci ve komünist direniş sesini de susturmaya yetmemiş, onun ülke ve dünya kamuoyuna ulaşarak haklı bir destek ve sempati görmesini engelleyememiştir.

Bunun en son örneklerinden birisi de, Aralık ayı ortalarında İstanbul Sıkıyönetim Mahkemesinde devam etmekte olan, faşist savcının 59 idam istemli ve 305 sanıklı, Partimizle ilgili bir davada sergilenen saldırılar ve bu saldırılara karşı yükseltilen komünist direniş sesinin susturulamaması ve bu sesin kamuoyuna yansımasının engellenememesidir. Hürriyet gibi uşak gazetelerin, bu direniş olayını çarpıtarak kamuoyuna yansıtma gerici çabalarına rağmen, içinde bulunulan zor şartlarda, tüm faşist baskı ve saldırılara meydan okurcasına yükseltilen bu komünist direniş sesi, hem hakim sınıfların "çökerttik", "yok ettik" demagojilerine verilen son derece anlamlı bir cevap olmuş, hem de en güçlü olduğunu sandığı bir alanda, faşist mahkemelerde, faşizmin yüreğini derin korkular salmıştır. Nitekim, duruşmaya başlamadan önce, cezaevlerinde kendileriyle birlikte tüm tutuklu ve mahkûmlara yöneltilen baskı ve saldırıları dile getirmek ve protesto etmek isteyen yoldaşlarımız, faşist savcı tarafından, *"burası dert dinleme yeri değil"* gibi karakterine uygun sözlerle engellenmek istenmiş, bu tutumu protesto etmek için kimlik saptaması reddedilince, tüm sanıklar teker teker mahkemeden çıkarılmaya, böylece zaten olmayan "savunma" hakları gasbedilmeye çalışılmıştır. Bunun üzerine, üzerinde partimiz adı yazılı bir pankart açılarak topluca direnişe geçilmiş, bir anda ortalığı kaplayan güçlü komünist direniş sesi karşısında, mahkeme heyeti apar topar mahkeme salonundan kaçmak zorunda kalmıştır. Keza, 12 Mart 1985'te İstanbul Sıkıyönetim komutanlığı 2 Nolu askeri mahkemesinde görülen TKP/ML—TİKKO Davasında da benzer bir durum sergilenmiştir. "Tek Tip Elbise" giymedikleri için atlet kilotla duruşmaya çıkarılan yoldaşlarımız; cezaevlerindeki faşist baskıları protesto etmeleri üzerine duruşmadan çıkarılarak kendilerini savunmaları süngü zoruyla bir kez daha engellenmiştir. Tabiiki olayın ertesi günü, uşak basın partimiz aleyhtarı zehirini yeniden kusmaktan geri kalmamıştır. Fakat Nafile! Hayatın her alanında olduğu gibi faşizmin mahkemelerinde de yükseltilen bu yüce direniş ruhu hiçbir saldırı ve çabanın partimizi yok etmeye, onun direniş sesini susturmaya, onun hayatın her alanında işkence tezgahlarında, zindanlarda, mahkemelerde, köylerde, şehirlerde, hatta dünyanın dört bir tarafında yaşamasını asla engelleyemeyecek, bugün partimizi sözüm ona "yargılamak" istiyenleri partimiz mutlaka yargılayacak, halkımıza olduğu gibi, partimize yöneltilen tüm saldırıların hesabını faşist Türk devletinden mutlaka soracaktır.

Açıktır ki, içinde bulunulan şartlarda, faşizmin, gerek zindanlarda, gerekse mahkemelerde onbinlerce yurtsever, devrimci, demokrat ve komünist siyasi tutuklu üzerindeki baskı ve saldırılarına karşı çıkmak, bütün bu baskı ve saldırıları her yol ve araçla teşhir etmek, böylece tüm siyasi mahkûm ve tutukluların onurlu direnişlerine omuz vermek, hali hazırda tüm önem ve aciliyetini korumaktadır. Tüm siyasi tutuklu ve mahkûmlar, bu onurlu direnişlerinde kesinlikle yalnız bırakılmamalı, onlara her türden yardım ve destek sağlanmalıdır. Faşist Türk devletinin siyasi tutuklu ve mahkûmlara yönelik baskı, saldırı ve imha planları mutlaka deşifre edilmeli ve boşa çıkarılmalıdır.

Bunun bir parçası olarak; TKP/ML—TİKKO-3 davası ile ilgili olarak Metristen gelen bir mektup ile ceza-

Devamı sf: 15'de

METRİST'TEN MEKTUP VAR:

TKP/ML—TİKKO-3 DAVASI BAŞLADI

Yıllardır yüzlerce tutuklunun bekleyişi, 12 Aralık 1984 günü davanın açılacağının duyulmasıyla doruk noktasına ulaştı. TKP/ML davasından yargılanacak 600'ün üstünde tutuklu var. 12 Eylül ve öncesinden de bu yana, sorgusuz suelsiz yıllardır mahkemeye çıkmak için bekletilen Özgürlük Mahkûmları, bu uzun süreli bekleyişleri de bir yana, sadece mahkemeye çıkarılmak için bekleyiştende öle, çok daha iyi, yakından bizzat yaşayarak tanık oldukları "adaletsizliği" daha ilk duruşmada devleti temsil edenlerin yüzlerine haykırarak, yine bir destan yarattılar demek, pek de yanlış, abartma kesinlikle olmaz. İlk duruşma heyecanını tutuklular gibi aileleri de yürekten duydular. Zira iki yıla yakın süredir İstanbul askeri cezaevlerinde görüş yok.

12 Aralık 1984'te sadece 305 kişiyi kapsayan ve TİKKO-3 davası olarak nitelenen bu davanın ilk duruşması Metris Baştabya büyük salonunda saat 15.00'de başladı. 59 idam istemiyle başlatılan bu davanın ilk duruşmasına 128 tutuklu, 80 tutuksuz, toplam 208 sanık alındı. Metris ve Sağmalcılar cezaevlerinden getirilen komünist tutuklular, çok azı hariç, atlet-kilotla duruşma salonuna getdiler. Duruşma salonunun dışında toplanan yüzlerce anne-babaya çocuklarının gelmediği yalanı söylenerek sadece elbise (mahkum elbisesi) giyen birkaç kişinin aliesi salona alındı.

Barış Derneği Davasında da halkın iyi tanıdığı binbaşı Atilla Ülkü başkanlığındaki heyet yerini aldıktan sonra, savunma makamında yer alan 32 avukatın yoklaması yapıldı ve hemen alfabetik sıraya göre tutukluların kimlik saptamasına geçildi. Barış Derneği Davasındaki gibi herkesin bu temsil ettikleri Türk adaletini her denileni yapma temelinde ele alması heyeti büyük hayal kırıklığına uğrattı. Yani bazı davalardaki, bazı insanlar gibi, herşeyi tıpış tıpış yaptıramayacağını daha başından anladı. Kimlik saptaması için adı okunan tutuklular, cezaeviyle ilgili sorunları olduğunu, bunları anlatmak istediklerini ve mahkemeye vermiş oldukları dilekçenin okunmasını istediler. Duruşma yargıcı Atilla Ülkü, her şeyin bir zamanı olduğunu belirterek komünist tutukluların kimlik vermesi gerektiğini bildirdi. Kimlikleri okunan tutuklular sorunları dinlenmezse kimlik bildirmeyeceklerini söylemeleri Atilla Ülkü'yü çileden çıkardı. Tutuklulara "cezaevleriyle ilgili sorunlarınız varsa o idarenin işidir. Yargı organı dert dinleme makamı değildir. Mahkeme yargılama yapar, suç görürse ceza verir" dedi. Üzerine basarak tehdide benzer bir tonla " biz yargılama makamıyız" dedi. Bu açıklama üzerine sanki o polemiğe girene dek hiç görmemiş gibi, kimliği okunan ve okunmayanların kıyafetlerinin zapta geçirilmesini emretti. Bu son kozuydu. Bu hareketiyle kıyafet konusunda göstermiş olduğu hoşgörünün tutuklular tarafından suistimal edildiğini belirterek, bunun bir tehdit olacağını düşünmüştü. Tutukluların bir tanesi sorunlarıyla ilgili söz istedi, söz hakkı verilmeyince doğal olarak duruşma yargıcıyla polemiğe girdi ve derhal görevlilerce bu tutuklunun salon dışına çıkarılması emredildi. Bunun üzerine komünist tutuklular tel tek söz istediler ve 5 tanesi daha dışarı atıldılar. Tam bu sırada tutuklular çeşitli sloganlar atarak olayı protesto ettiler. Beyaz bir pankart çıkarttılar. Atlet üzerine hazırladıkları bu pankartta TKP-ML yazısı ve orak-çekiç görüldü. Bir yandan pankart dört bir yana çevrilerek herkesin görmesi sağlanıyor, hem de "savunma hakkımız engellenemez", "söz hakkı isteriz" vs. sloganlarla salon bir anda bir direniş alanına dönüştü. Heyet dosyaları dahi düşünemeden masada bırakıp koşar adımlarla salonu terketti. Evet, İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Numaralı askeri mahkemesi şaşkına dönmüştü. Tartaklanarak önce avukatlar, ardından cop darbeleriyle küfürlerle aileler ve basın salon dışına çıkarıldı ve bu esnada henüz herkes dışarı çıkarılırken tutukluların üzerinde coplar şakıyordu.

Evet, Atilla Ülkü'nün otoritesi böylece sarsıldı, büyük ölçüde alay konusu oldu, ama çaresizliğin, aczin onda ve şürekasında yarattığı kin günlerce dayak ve hepsi hakkında daha kendi davalarında yargılanmalarına başlanmadan olay nedeniyle yargılanmalarını beraberinde getirdi. Birçoğu yine kimlik vermedi. Bu yargılamaya avukat dahi alınmadı. Birçoğu yine kimlik vermemişler ve 30 günden 5 güne kadar değişen hücre cezalarına çarptırıldılar. Faşizm haksızlığın aczin verdiği kinle yaklaşımı, tüm olanaklar ellerinde olmasına rağmen yüzlerinde bir şamar gibi, bir tükürük gibi hissettiler. Mahkeme günü dahi tespit edilmeden salondan kaçan heyet, avukatlarla dahi bir süre diyaloğu reddetti ve hiçbir açıklama yapmayacağını açık açık bildirdi. Türk halkı Türkiye'deki "demokrasinin" nasıl bir "demokrasi" olduğunu şu olaya bakarak bile çok rahat kavrayabilir. Nihayet savunma makamına ikinci duruşmanın 9 Ocak 1985'te yapılacağı bildirildi. Bu arada savunma makamına önceki diyaloglarda yerine getirileceğine söz verilen emniyet ifadelerinin fotokopilerinin çekilmesine izin vermekten vaz geçtiklerini ve savaş hali yasasını uygulayacaklarını bildirdiler. 9 Ocak'ta yapılan duruşma saat 10.00'da denmesine rağmen 11.40'ta ancak başladı. Bu duruşmaya 18 avukat katıldı. Bunların imzasını taşıyan ortak bir savunma yapıldı ve savunma yazılı olarak heyete sunuldu. Yeni koydukları yasalarda bile dayanak bulamayan adına "ara karar" dedikleri fotokopi sorununda ileri sürdükleri görüşleri savunma sonucu geri almak zorunda kaldılar. Savaş hali yasasındaki görüşleri, yani savunmasız iddianamedeki şekliyle yargılamayı amaçlama çabaları da böylece boşuna gitmiş oldu. Toplam 65 klasörden oluş-

Devamı sf: 15'de

Cezaevlerindeki ve Mahkemelerdeki Faşist Baskı ve İşkenceler Üzerine

Aralık ayının son haftalarında İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı askeri mahkemelerinde sürdürülen davalarla ilgili olarak gazetelerde ilginç haberler çıktı. Bu haberlerin konusu TKP/ML-TİKKO 3-5 ve THKP-C otonom davalarının açılan ilk duruşmalarıyla ilgiliydi. Askeri mahkemelerde açılan ilk davadan bu yana, bütün davalarla geniş bir kamuoyu, bu tür haberlerin yabancısı değildir. İster düzenli gazete okumuş olsun, isterse okumamış olsun; bu sorunla ister ilgilenmiş, isterse ilgilenmemiş olsun, herkesin bu konuda bilgisi vardır.

Gazete haberine göre; "sanıklar" (devrimciler) kimlik tespiti öncesinde cezaeviyle ilgili sorunları olduğunu ve bu konuda sözlü açıklamaları ve yazılı dilekçelerini mahkemeye sunmak istediklerini belirttiklerini, bunun karşısında mahkeme, tutukluların cezaeviyle ilgili sorunların, kendilerini ilgilendirmediğini söylediğini ve bu konuda talepte bulunanları susturma yoluna gittiğini; ancak tutukluların taleplerinde ısrarlı olmaları karşısında; ısrar eden bir tutukluyu mahkeme salonundan mahkemenin atmasının ardından, bu olayı protesto eden tutuklulardan bir grubun da mahkeme salonundan atılmasıyla birlikte; tüm tutukluların mahkemenin bu tavrını protesto ederek slogan attıkları; ve TKP/ML imzalı pankart açtıkları ve bundan sonra tüm tutukluların mahkeme salonundan atıldıkları yazılıyordu. Yine gazetelerin duruşmada çektikleri fotoğraflarda ilginç olan tutukluların tümünün donpijamalı olduklarıydı. Hatta bir kısmı iç çamaşırıyla yarı çıplak durumundaydı.

Tutukluların mahkemede ısrarla anlatmak istedikleri, ancak mahkemenin cebir ve şiddete baş vurarak askerlere dövdürerek mahkemeden attığı tutukluların talepleri nelerdi?

Hiç kuşkusuz ki, tutuklular; dört yıldan bu yana, cezaevlerinde süren ve halen tüm şiddetiyle devam eden ve faşist devletin resmi devlet politikası haline gelen işkence ve insanlık dışı baskıların kaldırılması ve sorumluları hakkında hiç bir şey yapılmayacağını bilmelerine rağmen, soruşturma açılmasını istemekteydiler.

Tutukluların cezaevinde maruz kaldıkları işkence ve insanlık dışı baskıların ne olduğunu anlatmaya geçmeden önce, bugün yargılamaların, yani mahkemelerin nasıl sürdürüldüğünü, ve bu mahkemelerin ne olduğunu kısaca görmekte yarar vardır.

Bilindiği gibi, ülkemizde yıllardır koyu bir faşist terör ve zulüm havası estiren generaller cuntası, 12 Eylül 1980 gecesi sabaha karşı gerçekleştirdiği "kansız" bir darbeyle, "milli birlik ve beraberlik", "can güvenliği", "huzur", "refah" vs. demagojileri arasında işbaşı yaptı. Oysa ki, onun asıl amacı gayet açıktı: Komprador patron-ağa düzeninin içinde debelendiği derin ekonomik ve siyasi buhranın ağır yükünü halkımızın sırtına yıkmak; halkımızın yükselen devrimci mücadelesini bastırmak ve boğmak; hakim sınıflara ve emperyalist efendilerine, özellikle de hakim sınıfların merkezi kanadına ve ABD emperyalistlerine "dikensiz bir gül bahçesi" yaratmak...

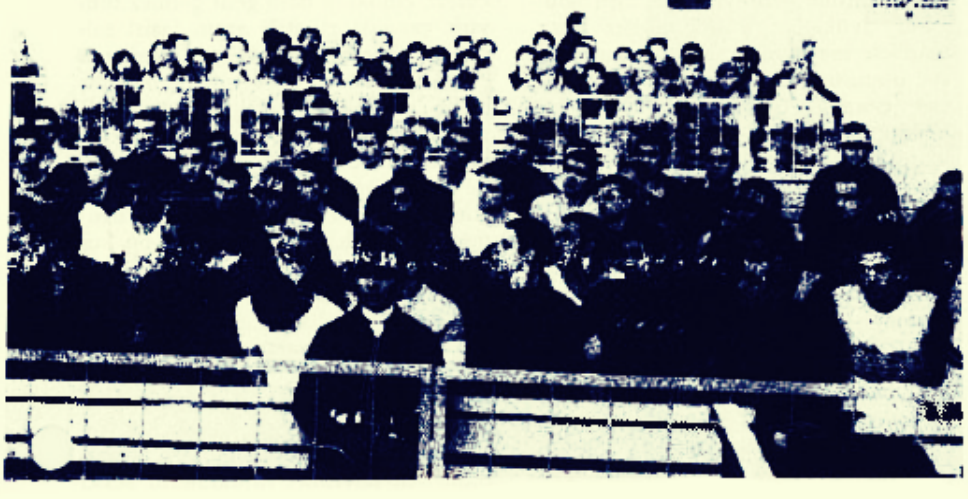

Nitekim daha ilk günlerden başlamak üzere gerçek kimliğini, yeminli emperyalizm uşağı ve eli kanlı halk düşmanı karakterini sergilemekte ve peş peşe "bildiriler" yayınlamakta geçikmedi.

Aslında faşist diktatörlüğün yüzüne geçirdiği uyduruk ve kaba bir maskeden başka birşey olmayan parlamento feshedildi. Siyasi partiler ve sendikalar faaliyetleri "men" edildi. Sarı ve gerici Türk-İş hariç tüm sendika ve derneklerin kapısına kilit vuruldu. Yurtsever, devrimci, demokrat basın süngü zoruyla susturuldu, grev hakkı kaldırıldı. Devrimcilere karşı azgın bir şekilde saldırarak, sokakta, otobüste, ne kadar genç varsa, stadyumlara, okullara, kışlalara, polis merkezlerine topladı. İstisnasız işkencelerden geçirdi. Komünist ve devrimcileri tespit ettiği her yerde, sokakta, evde, işkencede, darağaçlarında katletmeye başladı. Binlercesi, sakat bırakıldı. Onbinlercesi cezaevlerine doldurularak akıl almaz işkencelere uğratıldı. En küçük mahalle karakolundan kışlalara kadar, her yer işkence merkezleri haline getirildi. Buralarda işkenceyle suçlu üretilmeye başlandı. Hazırlanan düzmece senaryolar, ağır işkenceler altında, gözler kapalı bir şekilde imzalatılarak, insanlar tutuklanıyor ve savcılığa sevk ediliyordu. Savcılıkta, daha savcının odasına girilir girilmez, savcı en adi küfürlerle, kül tablası atarak, döverek "eğer poliste kabul ettiğini reddedersen seni tekrar polise veririm" tehditleriyle polis ifadesini aynen onaylatmaya çalışıyor. Hatta polis ifadesini ısrarla reddedip, kendisine işkence yapıldığını belirtenler tekrar polise işkence için veriliyor. Dahası işkenceleri yönetenlerin çoğu kez savcılar olduğu görülüyordu. Poliste suçlamaları kabul etmeyenler katlediliyordu. Hatta ifade tespitinde İstanbul Sıkıyönetim başsavcısı olan Abdülkadir Davarcıoğlu; istisnasız tüm tutukluları yukarıda alattığımız şekilde polis ifadesini kabul ettirmek için dövmüştür. Davanın temelini oluşturan ve savcının poliste işkenceler temelinde alınan ifadelerle inşa ettiği iddianameyle dava açılır. Ve dava başlar. Bugün varolan faşist hukuka göre, "mahkemede kendi rızasıyla yapılmayan beyanın delil gereği olmadığı" belirtilir. Ama bu yalnız ve yalnız yazıldığı yerde kalır. Çünkü mahkeme önünde ne söylenirse söylensin, mahkeme, işkenceyle poliste alınan ve savcılıkta çeşitli baskılarla kabul ettirilen ifadelere ve polisin, MİT'in hazırladığı raporları temel alarak cezaları daha önceleri biçmiştir. Bir diğer ifadeyle "biletler çoktan kesilmiştir." Bundandır ki, bugünkü faşist mahkemeler göstermelik bile değildirler. Kısacası belirtirsek, bugünkü yargılamaların temeli **işkenceye dayanmaktadır.**

Bugün hiçbir devrimci, mahkemede savunma yapamamakta bunun öte-

sinde sorgusunu bile serbest iradesiyle verememekte. Dervimciler adi tutuklu değildirler. Doğaldır ki, eylemlerini savunurken, siyasi amaçlarını dakoyacaktır. İşte tam da bu noktada, susturulmaya çalışılmakta ve askerlere dövdürülerek mahkemeden atılmaktadır. Hatta bu işkenceyi protesto eden, aileler ve avukatlar da aynı işkencelere maruz kalmaktadırlar. Savunmanın zerresinin olmadığı yerde, herhangi bir yargılamadan söz edilemez. Savunması yapılamayan bir iddianın doğruluğu geçerliliği olamaz. Tek yanlı ve ancak işkenceyle alınan düzmece suçlamalardan öteye geçemez. Bunun meşruluğu yoktur. Mahkemeler tam da bundandır ki, bağımsız değildirler. Bağımsız olmaları mümkün değildir. Her mahkeme bir sınıfın temsilcisidir, her sınıfın düzenini korumak için koyduğu hukuk kuralları vardır. Ama her düzen şu veya bu şekilde göz boyamak içinde olsa (sosyalizmde hariç) mahkemelere çalışmalarında bağımsız olma hakkı tanır. Oysa, askeri mahkemeleri oluşturan hakim ve savcılar, subay siciline bağlı ve üstünden aldığı emirlerle hareket eden ve hiç bir şekilde bağımsızlığı olmayan mahkemelerdir. (Konumuz askeri mahkemeler olduğu için sivil mahkemelerin oluşumuna girmeyeceğiz.)

Burjuva hukukuna göre, yargılamanın temel formülü şöyle ifade edilmektedir. 1)— İddia makamı, 2)— Yargıç, 3)— Savunma. Bunlardan birinin yokluğu ve özellikle savunmanın yokluğu yargılamayı yargılama olmaktan çıkarır. Peki bugün yapılan yargılamalar nedir? Buna yargılama denmiyeceği ve bu yargılamanın hiç bir haklı ve meşru bir zemini/temeli olmadığı açıktır. Böyle yargılama faşizmin halka karşı giriştiği saldırıda halkın en ileri bilinçli ve yiğit evlatları olan komünist ve devrimcilerin yok edilmesi için, faşist cuntanın savunmasız esirlere karşı uyguladığı yok etme kıyıcılığından ve zalimliğinden başka bir anlam ifade edebilir mi?

Savunma hakkı cuntanın işbaşına gelmesiyle, tüm diğer haklarla birlikte gasp edilen bir haktır. Askeri mahkemelerde görülen devrimci davalarda, mahkemeler, tümüyle, ve açıktan açığa katliamlar düzenlemekle meşgul cuntanın doymak bilmez can kıyıcılığının ve zalimliğinin meşru cellatları olan faşist kurumlardır.

Bugün savunma hakkı tümüyle gaspedilmiş olarak, ve son söz hakkı dahi ortadan kaldırılarak devrimcilere bahşiş dağıtır gibi idamlar ve tam bir kürek cezası niteliğinde olan ağır cezalar verilmektedir.

Kuşkusuz ki, cunta savunma hakkını açıktan açığa gasp etme cesaretini gösteremezdi. Ama bunu tek tip elbiseyi (TTE) bahane ederek uygulamaya soktu. Yani bugün savunmaların gasp edilmesinden, işkencelerin mahkemeye sokulmasına dek, TTE etkin bir silah haline getirilerek kamuoyu aldatılmaya girişilmiştir. Ve tutukluları cezaevinde zorla soyundurarak iç çamaşırıyla mahkemeye çıkartmakta ve mahkemede üstden aldığı emir gereği "mahkemenin adabına uygun olmadığı" gerekçesiyle tutukluları atmakta ve iki kez üst üste mahkemeden atılan tutuklunun savunma hakkı gasp edilmektedir.

TTE uygulamasının amacı sanıldığı gibi devletin, tutukluları çok sevdiğinden onlara elbise verilmesi değil. Bu bir firarı önleme tedbiri de değil. Esas amacı dört yıldan bu yana teslim alamadığı devrimcilerin onurlarını ayaklar altına alarak, mavi kefeni giydirmek; dış yaşamdan, insanlık dışı baskılarla (ziyaret kesme, radyo, gazete, kitap, satranç yasaklamalarıyla vs.) tümüyle bağını kestiği tutukluları robotlaştırmak, mavi üniformalı köleler haline getirmektir. Cunta TTE'yi devrimcilerin siyasi onurlarını, insanlık onurlarını ayaklar altına almak için ideolojik saldırının etkin bir silahı olarak kullanmakta ve özellikle İstanbul'da görülmekte olan ve bugün savunmasız olarak sonuçlanan üç büyük ana dava olan TKP/ML 1-2, TDKP ve MLSPB davalarının savunma aşamasına geldiği bir dönemde uygulamaya soktu. Esas amacı savunmaları bir koz olarak kullanarak, devrimcilere TTE giydirmekti. Cunta, savunmaların devrimciler için bir ilke sorunu olduğunu biliyordu. Ancak devrimcilerin devrimci onurunu ayaklar altına almayı amaçlayan bu uygulamaya taviz vermeyeceklerini unutmuştu ve cunta, TTE giydirmekteki amacının ne olduğunu savunmaları gasp ederek, işkencelerini yoğunlaştırarak açığa vurdu. Ve daha sonra cezaevi koşullarını incelerken göreceğimiz gibi TTE cezaevi mücadelesinin merkezini oluşturmaktadır.

TTE'nin tutuklulara giydirilmesi konusunda bir diğer önemli yönde, bu uygulamanın tutuklulara uygulanamayacağıdır. Cezaevi idarelerinin tutukluları zorla soyarak mahkemeye çıkarmalarının ve bu yöndeki tüm uygulamalarının tümüyle yasa dışı olduğunu avukatlar yüzlerce kez yasa maddelerine dayanarak açıklamışlar ve suç duyurusunda bulunmuşlardır. Ancak İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığının emriyle bu uygulama cezaevi idaresi ve mahkemelerle koordineli bir şekilde sürdürülmektedir.

Savunmaları engelleyici bir uygulamada, tutuklunun, polis ifadesine, savcılık ifadesine, mahkeme tutanaklarına iddianamelerine, işkence raporlarına cezaevi idaresince el konulmasıdır. Burada hukuk kitaplarından bahsetmiyoruz. Bunun yanı sıra, yazılı olarak hazırlanmış savunmalar, mahkemeye iletilmek için idareye veriliyor. Ancak idare, bunları mahkemeye iletme yerine, geriye iade ediyor, ve ardından arama yaparak gizli belge diye topluyor.

Mahkemede savunmadan dolayı yeni ceza davaları açılıyor ve bu yolla devrimciler yıldırılmaya çalışılıyor. Ancak mücadeleden yılmayan devrimci tekrar savunmanın savunmasını yapıyor. Ve bu durum, savunmanın savunmasının savunması şeklinde uzayan zincirleme davalar açılmasına kadar varıyor ve hakim sınıflarda işin içinden çıkamaz bir hale gelince toptan bir cezayla 7 yıl hatta daha fazla cezalar vererek işin içinden sıyrılmaya çalışıyorlar. Bu konuda kimi mahkeme, halka açık propaganda yapılmadığı kararıyla dava açmakta, kimisi açmamakta tam bir keyfiyet.

Cunta işbaşına gelir gelmez, cezaevindeki tutukluları ve mahkumları, özellikle komünist ve devrimcileri ideolojik olarak teslim almak, siyasi özleri boşaltılmış birer robotlar haline getirmek için, azgın saldırılara girişti. Bu saldırılar da yüzelerce insan katledildi. Özellikle Diyarbakır cezaevinde olduğu gibi, hem sınıfsal, hem de ulusal baskıyı tüm vahşetiyle uyguladı toplu katliamlara girişti, hatta tutukluları koğuşlarında yakarak katletmeye kalkışacak kadar hunharlaştı. Cunta tüm bu uygulamaları,"sapık ideolojilerin tutsağı olan gençleri Kemalist eğitimle kurtarma" demogojisiyle maskelemeye girişti. Ancak, devrimcilerin etkin mücadeleleri sonucunda, cuntanın bu demogojik silahı etkisiz hale getirilince, cunta "sağ-sol" barıştırma demogojileriyle işkencelerini maskelemeye çalışıyor. Ancak, mücadele bu maskeyi de yırtınca, en son bulduğu ve etkin bir şekilde kullandığı TTE silahına sarıldı. Ve cunta bugün kamuoyunu "devlet onlara elbise veriyor, onlar yırtıyor, sorun budur, işkence yok" demagojileriyle aldatmaktadır.

Sorunu cezaevleri cephesi açısından çok çok sınırlandırılmış genel hatlarıyla bu şekilde belirtikten sonra, tutukluların mahkemede cezaevi ile ilgili olarak ısrarla belirtmek istedikleri sorunlarının neler olduğuna geçelim.

Bilindiği gibi, İstanbul askeri cezaevleri, cuntanın başa gelir gelmez tüm yurt çapında giriştiği azgın faşist saldırıları karşısında yiğitçe direnerek cuntanın en azılı döneminde bile bir adım gerilemeden devrimci onurunu ayaklar altında çiğnettirmeden, İstanbul şehrini devrimcilerin bir kalesi haline getirmişlerdir. Devrimcilerin cuntaya tattırdıkları her yenilgi, cuntayı biraz daha kudurtmuş ve bu kudurtmuşluğu bugünde tüm şiddetiyle devam etmektedir.

Bugün İstanbul'da, cunta devrimcileri ezmek için, onları iki Nazi kampı niteliğinde olan Metris ve Bayrampaşa (Sağmalcılar) özel E tipi cezaevinde toplamıştır.

Metris'e 1981'de daha tam inşaatı bitmeden devrimci tutukluların sevki

başlamış ve tutuklular daha Metris'e gelir gelmez, çok vahşi bir işkenceden geçirilerek teslim alınmaya çalışılmış ve tutuklular geldikleri günün sabahı ölümcül işkenceleri durdurmak için açlık grevine gitmek zorunda bırakılmışlardır. Cunta, bu yöndeki saldırılardan hiçbir şekilde vazgeçmiş değildir.

Metris, 1. ordunun Marmara bölgesinde, devrimcilerin yok edilip teslim alındığı bir merkez, bir Nazi kampı olarak özel statüde kurulmuş bir cezaevidir. Resmi adı da "Metris Özel Askeri Cezaevidir". Ancak cuntanın büyük hesaplarla açtığı bu cezaevinde devrimcilerin mücadelesiyle istediğini elde edemedi. Ve Mamak gibi cezaevlerinin büyük çoğunluğunu teslim alan cuntanın İstanbul'daki bu başarısızlığı ve peş peşe giriştiği azgın saldırılarda yenilgiye uğrayarak unutamayacağı ve içine hiçbir zaman sindiremeyeceği darbeler yedi.

Bugün Metris ve Sağmalcılar E tipi cezaevi herşeye rağmen devrimcilerin kalesi ve mücadele bayrağının şerefle dalgalandırıldığı müstahkem mevzilerdir.

Sağmalcılar sivil cezaevinin yanında açılan ve Sıkıyönetime bağlı olan özel E tipi askeri cezaevi, tek kişilik hücreleriyle ortaçağ kalebentliği statüsünde, devrimcileri yavaş yavaş ölüme varan yıpratıcı bir saldırının sürdürüldüğü bir cezaevi olarak kurulmuştur. İstanbul gibi şehirlerde devrimcileri fiilen öldürmeyi göze alamayan cunta, teslim alamadığı devrimcileri uzun vadede hem bedenen hem ruhen yıpratarak yok etmeye çalışmaktadır. Cuntanın İstanbul gibi şehirlerde yapmaya cesaret edemediği fiilen ortadan kaldırma uygulamasını, Diyarbakır'da tutukluları topluca yakarak, kurşunlayarak işkenceyle döve döve katletmekte, hatta 84 yılında Diyarbakır'da açlık grevinin olduğu dönemde bir tutuklu mahkemede duruşma esnasında askerin başına kasaturayla vurması sonucu katledildiği göz önüne alınırsa, buralarda yapılan katliamların boyutunu anlamak zor değildir.

Devrimciler 4 yıldan bu yana cuntanın cezaevlerinde estirdiği azgın faşist terör altında inim inim inlemektedir. Şunu daha baştan belirtelim ki, cezaevlerinde tutukluların hiçbir **can güvenliği yoktur.** Bugünkü faşist yasalarda "tutuklunun tüm can güvenliği mahkemenin teminatı altında" olduğu belirtilir. Ama son açılan davalarda da daha açık bir şekilde görülen o dur ki, mahkeme tutuklunun "can güvenliğini teminat altına almak" bir yana, bizzat kendisi askerlere emir vererek tutuklulara duruşmada işkence yaptırmaktadır.

Bugün İstanbul Askeri cezaevlerinde, bildiğimiz işkence ve insanlık dışı eylemlerin ne olduğunu detaylarına fazla inmeden anlatmak, tutukluların mahkemede ısrarla anlatmak istedikleri taleplerinin ne olduğu konusunda bir fikir verebilir.

İstanbul'da 27 Ağustos 1983 Açlık Grevinden sonra, cuntanın devrimcilere karşı giriştiği azgın saldırılarla; tutukluların başta aile ziyareti, avukat görüşmesi, havalandırma yasağı, tüm kitap ve dergilerin toplatılması, gazetelerin yasaklanması, radyo ve televizonların toplanması, yemeklerin aşırı derecede bozdurularak ve hiç yenilmez bir hale getirmek için aşırı derecede acı biber katılması, verilen komposto, tatlı gibi yemeklerin ve kantinden suni bal satışının kaldırılması gibi uygulamalar yürürlüğe sokuldu. Bu uygulamaların özellikle tutukluların bünyesini aşırı derecede yıpratan ve patates, bisküvi, süt, yoğurt gibi yiyeceklerden başka birşeyin yenmesinin mümkün olmadığı açlık grevinin bitiminde uygulandığı düşünülürse, yaptırımın nasıl bir işkence haline geldiği daha iyi anlaşılır. Tıbbi müdahale yapılamamakta. Hele TTE uygulamasının dayatıldığı bu dönemde, insan yaşamı TTE'yle pazarlık konusu yapılmakta, ki bu yöndeki bir uygulamanın sonucu İzmir Buca cezaevinde ... adlı tutuklu katledilmiştir. Cuntanın bu bilinçli uygulama ve yaptırımlarıyla yaşam standardı eksi sıfırın dibine düşmüştür. Bunun yanı sıra, idarenin keyfi uygulamalarıyla adi ve insanlık dışı faşist yaptırımlarla azdırılan işkenceyle birlikte, keyfi hücre cezaları verme, arama adı altında, eşya talan etme, para, saat gibi değerli eşyaların çalınması vs. ile cezaevleri insanca yaşamın zerresinden söz edilemeyeceği, Nazi temerküz kampları haline getirilmiştir. Konunun daha iyi anlaşılabilmesi için daha somut bazı örnekleri şu şekilde sıralayabiliriz.

TTE uygulamasıyla, elbiseler, tutukluların dişleri kırılarak, kafaları yarılarak, iç organlar ve omirilik zedelenmesiyle sonuçlanan vahşi işkence operasyonlarıyla toplanmış. Bununla yetinmeyen idare kaloriferleri söndürmüş. Hatta bu uygulamayı daha da çekilmez hale getirmek için, mahkemesi olan tutuklular sabahın altısında koğuşlardan alınarak, üstlerindeki pijama çıkarılarak yalnız ve yalnız iç çamaşırıyla bırakılacak biçimde zorla soyundurularak elleri arkadan sıkı sıkıya kelepçelenerek [ki kelepçeler o denli sıkılmaktadır ki, kan dolaşımının olmamasından tutuklular bayılmakta] idarenin "buz dolabı" adını taktığı havalandırmaya atılmakta. Karda kışta yağmurda tutuklu, buradan 12'de alınarak mahkemeye çıkarılmakta, mahkemeden daha girer girmez atıldığı için, hemen cezaevine getirilerek, akşam 18'e kadar yine "buzdolabına" konulmakta. Bu tutuklunun hasta olup olmadığına bakılmaksızın uygulanmakta. Hoş zaten on [10] saate yakın belki de fazla soğukta yarı çıplak bekletilen tutuklu, hasta değilse bile zatüreden, gribe, bir de beslenme olmayınca verem den tutun akla gelmedik hastalıkların tümü zayıf olan bünyelere çıkmamacasına yerleşmekte. İdare yalnız bu soğuk işkencesiyle de yetinmemekte ve mahkemeden gelen tutuklu, özel olarak çamaşırhaneye götürülerek kıyasıya coplanmakta ve koğuşa geldiğinde dayak ve soğuk işkencesinden yarı baygın bir durumda en az üç gün yataktan çıkamamakta. Aslında normalde böyle bir uygulamaya maruz kalan bir insan değil üç gün, 30 günde bile yataktan kalkamaz. Tutuklu daha kendini toparlayabilme fırsatı bulmadan, daha değişik işkencelere maruz kalarak, yine yatağa düşmekte. Bu yavaş yavaş öldürmenin bir biçimi.

Havalandırma çıkışı tümüyle yasaklanmış, zaten çıkıldığı dönemlerde haftada 80 dakika gibi gülünç bir havalandırmanın olduğu dönemde bile yetersizken, iyice gaspedilmiş ve buna rağmen normal kapasitesi 16 kişi olan koğuşlar tıka basa doldurularak 22-25 hatta 28 kişiye kadar çıkarılarak yaşam koşulları tümüyle yok edilmiş.

Üç çeşit olan yemekler, ikiye indirilerek, tatlı, komposta, helva gibi tatlı yiyecekler kaldırılmış, hatta kantinden bile hiçbir tatlı türü satılmamakta, verem, ülser had safhaya ulaşmış, tansiyon, kalp, böbrek gibi rahatsızlıklar da azımsanmayacak bir artış olmuş ve bu hastalar için zorunlu olan yiyecek diyeti verilmemekte. Bunun yanı sıra ikide bir ağır işkencelerle açlık grevine gitmeye zorlanan tutuklular, yarım insan haline getirilmiş, hatta çoğu bu aşamayı geçmiş ve yavaş yavaş yıpratıcı bir ölüm sürecine girmişlerdir. Bunun ötesinde akıl almaz yöntemler icad eden idare, keyfi hücre ve tecrit uygulamasıyla bu süreç daha da hızlandırılmakta.

İdare arama bahanesiyle tutuklulara her fırsatta işkence yapmakta. Arama adı altında, adi sapıklıklar almış yürümüş. Askerlerin tümü tutuklunun üzerine çullanarak, tutukluyu çırılçıplak soymakta, ve makatına parmak sokularak insanlık onurunu rezilce ayaklar altına alan bu iğrenç uygulama tüm şiddetiyle devam etmekte. Askerlere subayların emir ve direktifleriyle yaptırılan bu uygulamalar, askerlerin çoğunu normal insan olmaktan çıkarmış. Zaten çoğu cahil köylü çocuğunu oluşturan bu insanların ruhsal dengeleri tümüyle bozularak, akla gelmedik sapık uygulamalara alet edilen bu insanlar, bir süre sonra sapıkça işleri yapmadan rahat edemeyen, insan doğasından kopan manyaklar haline gelmektedirler. Bu ruhsal bozukluklarından kaynaklanan manyakça duygularını tatmin etmek için mahkumun makatına parmak, jop sokmaya çalışmaktadırlar.

Bu sapıklığın bir diğer biçimide, kadınların, subayların emriyle askerlerce üstlerinin başlarının parçalanarak

soyulmasıdır. Hatta bunu reddeden askerlerin subaylar tarafından kıyasıya dövüldüğünü duymuştuk. Bu uygulama yapılırken, o pek şerefsiz komprador patron ve toprak ağalarının maşası faşist ordunun pek anlı şanlı şerefsiz faşist subayları aşağılık sapıklıklarını seyrederek tatmin olmaktadırlar.

Bu yetmiyormuşcasına, erkeklere yapılan tüm işkenceler kadın tutuklularada aynen yapılmaktadır. Mesela tutuklu çırılçıplak soyundurulduktan sonra, dört asker tutukluyu ellerinden ve ayaklarından yüzü koyun olarak yarım metre yukarı kaldırarak, tutukluyu askıya alır, iki askerde ellerinde coplarla tutuklunun sağına soluna geçerek, poposunun kaba etlerine "allah yarattı" demeden ta ki kanayıncaya dek kıyasıya vururlar. Tutuklu bayılmadıysa, sürükleye sürükleye, bayılmadıysa, yine döve döve koğuşa atarlar. Hatta bağırmamakta direnen tutuklu, kıyasıya dövüldüğü gibi, onun yerine çığırtkan bir asker tutukluların moralini bozmak için bağırır. Ancak bunun rezilce bir numara olduğunu herkes bilir. Yani tutucudan dövücüye, çığırtkanına dek, askerler bir ekip olarak işkence ekibi olarak yetiştirilirler. İşkence yok diyenler bunu resmi devlet politikası haline getirerek, özel işkence ekipleri böyle oluşturmaktadırlar. Bunun yanı sıra, kadın olmanın getirdiği bir dizi sorunlarını çözememekte ve idarede bu yöndeki sorunlarını bir koz olarak kullanarak, yaşamlarını tümüyle çekilmez insanlık dışılığa vardırmaya özel gayret sarfetmektedir.

Kadınlara yapılan bir diğer ilginç uygulamada, gece saat 22-24 sıralarında koğuşları basılarak, yukarıda anlattığımız işkenceler yapılmakta. Bunu yaparlarken, kadınları sesleri erkeklerin bölümünde duyulmaması için ağızlarının bağlanmasıdır.

Bir diğer işkence biçimide, korkunç gürültüyle hoparlörlerden yaptırılan faşist marş yayınlarıdır. Hatta bu işkenceden etkilenen askerlerin bir çoğunun, çıldırdıkları için hastahaneye kaldırıldığını biliyoruz.

Yeri gelmişken, bugün cuntanın başa gelmesiyle yürürlüğe sokulan her cezaevine bir psikolog, yalanının ne olduğuna bakmak önemlidir. Bilindiği gibi, cunta öncesinde çocuk ıslah evlerinde bulundurulan psikologlar, cuntanın gelişiyle tüm cezaevleri çapında yaygınlaştırılmasına gidildi.

Bugün gelişmiş kapitalist ülkelerde, cezaevlerinde psikologlar tutuklunun cezaevi koşullarında düştüğü bunalımdan kurtulması için yardımcı olmakla görevlidir. Bizim ülkemizde psikoloğun görevinin bu olmadığı aşikardır. Eğer böyle olsaydı, o halde tutuklunun psikolojisini bozan işkence neden yapılsın. Cuntanın psikolog yalanının ne olduğunu daha yakından görelim. Bunun için Metris cezaevinden daha somut bir örnekle konuyu inceleyelim. Metris'te bilindiği gibi, direnenlerin yanı sıra, TTE elbise giyen, ama siyasi özlerini muhafaza edenler, idarenin tüm yaptırımlarını kabul ederek, siyasi özlerini yitirenler ve hainler diye dört bölüm mevcud. Özellikle, O işkenceler sonucunda yılarak mücadeleyi siyasi onurlarını ayaklar altına alarak bırakan ve derin bir bunalıma düşen bağımsızlar, sorunların çözümü için psikologa gitmektedirler. Psikolog, tutukluyu sorguya çekerek, onu tümüyle ihanet ederek, hainlere geçmeye zorlamaktadır. Bunun yanı sıra, dışarıda reçeteye bağlanan uyuşturucular, bu kesime psikolog tarafından avuç avuç verilerek, bu insanları, beyinleri uyuşturucuyla uyuşturulmuş robotlar, toplumun tortusu, kendisine bile bir yararı olmayacak insanlar haline getirmeye çalışmaktadır. İşte cuntanın "gençleri sapık ideolojiden kurtarmanın" anlamı ve özü. Cunta devrimcileri beyni uyuşmuş toplum tortuları haline getirmek istediğini, bundan daha açık hiçbir örnek anlatamaz. Bu cezaevi psikologları direk MİT'e bağlı olarak çalışmaktadırlar.

Bugün cezaevinde uygulanan ve mahkemelerle işbirliği halinde sürdürülen bir uygulamada, tutuklunun iyi hal raporu. Bu, şöyle uygulanmakta. Dava mahkemenin elinde bulunan ve işkenceyle alınan ifadelerden oluşturulan dosya temelinde değil, ayrıca cezaevi idaresinin tutuklu hakkında verdiği raporlara göre sürdürülerek, tutukluya ceza verilmektedir. İdare açıktan açığa tutukluya "pişmanlık göster seni tahliye edelim" demektedir. Yani polis-savcılık-cezaevi-mahkeme şebekesinden oluşturulan ortak ve direk cuntanın emir ve direktifleriyle hareket eden bu faşist çete tarafından yargılamalar yapılmaktadır.

Peki cunta neden savunmaları engelliyor? Cuntanın kendiside biliyor ki, komünist ve devrimcileri yargılayamaz. Onu korkutan, en güçlü olduğu faşist mahkemelerinde, komünistlerin ve devrimcilerin kedisini yargılayacağından, buna bağlı olarak devrimciler mahkemede savunma yaparlarsa, düzmece iddialarını yerle bir edeceklerini biliyor.

1. TKP/ML davasında idamdan yargılanan bir tutukluya savcı "senin bir şeyin olmadığını biliyoruz. Ama sana bir kere idamla dava açtık. Eğer geri dönersek, bizim yargılamamazı leke düşer" diyor.

İşte cunta tüm bu gerçeklerin açığa çıkmasından çok ama çok korkuyor. İddialarının çürüklüğünü savunmayı gasp ederek gizlemeye çalışıyor.

Bugün, yüzlerce devrimciye verilen idam ve ağır cezalar hiçbir savunma, hatta son söz hakkı bile söyletilmeden verilirken, faşistler harıl harıl dışarıya çıkarılmaktadır. İşte cuntanın bağımsızlığı "sağ-sol" tutmazlığı!

Bugün cezaevlerinde ve mahkemelerde, azgın saldırılarla katledilip yok edilmek istenilen devrimcilerin herşeyden önce halkı için halkın mutluluğu için ve güzel günleri için çalışan insanlar olduklarını ve bundan dolayı insanlığın her zaman lanetlediği faşist kasapları lanetlemek, onların bu kasaplıklarına karşı çıkmak ve dur demek, devrimcilerin düzmece iddialarla idam edilmelerini ve ağır cezalara çarptırılmasını engellemek, işkencelerin kaldırılması ve tutukluların insan gibi yaşamalarını sağlamak için; savunma hakkının serbest bırakılması, düzmece iddialarla polis işkenceleri temel alınarak ceza verilen ve verilecek olan tüm tutukluların serbest bırakılmasını istemek her insanın insanlık görevidir.

Komünist Bilinç *Başlarafı sf: 6'da*

Terörizm genel olarak, iktidarın terörle yıldırılacağı ve düzenin terörle bozulabileceği görüşüdür. Terörizmle ekonomizm arasında zorunlu bir iç bağlantı, ortak bir kök vardır. Bu bağlantı, bu ortak kök, kendiliğinden gelmeliğe boyun eğme denen şeydir. Ekonomistler, 'salt işçi hareketleri' önünde boyun eğerler; *"Teröristler ise, devrimci mücadele ile işçi sınıfı hareketini birbirini tamamlayan bir bütün içinde birleştirme yeteneğinden yoksun olan, ya da fırsatını bulamayan aydınların tutkulu öfkesini kendiliğinden gelmeliği önünde boyun eğmektedirler."* (aynı eser, sf: 95-96). Terörizm, en geniş siyasi ajitasyonun yerine terörü, *"heyacanlandırıcı terörü"* koyar. Bütün alanları kapsayan siyasi gerçekleri açıklama kampanyasının mutlak olarak zorunlu olduğunu göremez. Siyasi mücadeleyi bir takım komplolar olarak sınırlandırır. Siyasi devrimi gerçekleştirmek için sıkı ve inatçı bir mücadele ile proletaryayı eğitmek, devrimcilerin güçlü bir örgütünü yaratmak yerine, heyecanlandırıcı bir terörizm ile işçi sınıfı hareketini canlandırmayı savunur.

Terörizmin örgütlenme anlayışı da, siyasi mücadele anlayışına uygun olarak, ilkelliği savunmaktadır. Lenin, ekonomizm ile terörizmi karşılaştırarak şöyle der: *"Biri oportünist, öteki ihtilalci olan bu iki eğilim, egemen bulunan ilkel metodlara boyun eğmektedirler."* (aynı eser, sf: 131-132) Ve yine teröristlerin terör çağrılan ve ekonomistlerin iktisadi mücadelenin kendisine bir siyasi nitelik kazandırma yolundaki çağrıları *"şu anda Rus devrimcilerinin omuzlarına yüklenen en acil görevden, örgütlenme ve bütün biçimleriyle siyasi ajitasyon görevinden* **kaçmak** *için iki ayrı yoldan başka bir şey değildir"* der. (aynı eser, sf: 98)

Kendiliğinden gelmeliğe boyun eğen bu iki akımı, bunların siyasi görev ve örgüt anlayışlarını da Lenin'den yaptığımız aktarmalarla özet olarak vermiş bulunuyoruz. Şimdi, yukardaki bilgilerin ışığında ülkemizdeki işçi hareketlerinin değerlendirilmesine ve sonra da kendiliğinden gelmelik karşısında yine ülkemizdeki yanlış eğilimlerin, bunların dünya proleter devrimci hareketi içindeki yerlerini dikkate alarak eleştirisine geçelim. *Devamı Gelecek Sayımızda*

Faşist Bakan Eldem İtiraf Ediyor:

"MİLİTANIN ISLAHI, BÜYÜK PROBLEM!"

22-25 Ocak tarihleri arasında İstanbul/ OTİM (Orta-Doğu Ticaret Merkezi)nde, Adalet Bakanlığı ile Genel Kurmay Başkanlığı'nın ortaklaşa düzenlediği, çeşitli yerli ve yabancı "terör uzmanları"nın birlikte katıldığı 3 günlük bir uluslararası toplantı (sempozyum) yapıldı.

"Türkiye'de Teröristlerin Rehabilitasyonları Uluslararası Sempozyumu" adı altında gerçekleştirilen bu toplantı, sıkı "güvenlik" önlemleri altında, başından sonuna kadar basına kapalı olarak yürütüldü ve toplantının içeriğiyle ilgili olarak dışarıya en küçük bir haber ve bilgi sızdırılmadı.

Fakat, toplantının açış konuşmasını yapan faşist Özal hükümetinin adalet bakanı Necat Eldem; "secaat arzederken sirkatin söyleyen merd-i kıpti" misali, hem kendisinin, hem de toplantının gerçek "amaç" ve "niyetini" bariz biçimde açığa vurmuştur.

Bu konuşmada, sözümona ceza ve tutukevlerindeki durum hakkında bilgi veren, mahkum ve tutukluların "ıslahı", "topluma geri kazandırılmaları" yönündeki "ulvi" çabalarına değinen faşist bakan; sonunda baklayı ağzından çıkarmış, ceza ve tutukevlerine yönelttikleri tüm faşist baskı ve saldırılara rağmen, buralarda yanan isyan ateşini söndürmeyi başaramadıklarını itiraf etmiş, emperyalist efendilerinin "terör uzmanı" temsilcilerinden, bu konuda kendilerine ve kendi yerli "terör uzman"larına yardımcı olmalarını nazikçe istemiş ve açıkça demiştir ki; "ey akıllı ve bilgili efendilerimiz, siz bizi ıslah ettiniz ve son derece sadık uşaklarımız haline getirdiniz, size yalvarıyoruz, ne olur efendi ve uşak olarak sizin ve bizim uykularımızı kaçıran teröristleri ıslah etmede de bize yardımcı olunuz"! Ve muhtemelen efendileri bu "aciz" ve "zavallı" uşaklarına gereken bilgi ve akılı vermiş, "büyük problem"lerini nasıl çözecekleri konusunda onları "aydınlatmışlar"dır!

Evet, faşist Türk devleti, her konuda olduğu gibi, ceza ve tutukevlerine doldurduğu onbinlerce siyasi ve mahkûmun, her şeye rağmen susturulamayan devrimci direniş sesini boğma konusunda da, dün olduğu gibi bugün de emperyalist efendileriyle el ele vermeye devam ediyor.

Ama nafile! Faşist Türk devleti ne yaparsa yapsın, hangi yol ve yönteme başvurursa vursun, isterse ceza ve tutukevlerinin yönetimini emperyalist efendilerinin "terör uzmanları"na teslim etsin, yine de onbinlerce siyasi mahkum ve tutukluyu "ıslah" etmeyi, yani onları devrimci mücadele yolundan döndürüp, kendi sömürü ve zulüm düzeninin "uysal" ve "köle ruhlu" aletleri haline getirmeyi asla başaramayacaktır.

Diğer yandan gayet açık bir husustur ki, bugün eperyalist efendileriyle el ele vererek, on binlerce yurtsever, devrimci, demokrat, komünist tutuklu ve mahkumu, sözümona "ıslah etme" adı altında, süreç içinde şu ya da bu şekilde çürütme, imha etme planlarını kotaran ve toplumumuzdaki gerçek suçlular olarak asıl kendilerinin ıslah edilmeleri gereken eli kanlı halk düşmanlarını ve yeminli emperyalizm uşaklarını "ıslah etmek" gibi ek bir çabayı, halkımız kesinlikle gereksiz görecek, onları istedikleri gibi "ıslah" olmaları için doğrudan doğruya "öbür dünyaya" postalayacaktır!

Faşist Diktatörlüğün "Terör"le Mücadelede "Yeni" Önlemi:

"MUHBİRİN CEZAZİ İNDİRİLECEK"MİŞ!

Faşist Özal hükümetinin Adalet Bakanı N.Eldem; "af" konusunda sürdürdüğü demagojilerinin yanı sıra, "terörle mücadele" konusunda düşünülen "harika" önlemlerini de birer birer açıklamaya devam ediyor.

Nitekim faşist bakan Eldem, Ocak ayı içinde gerek "af"la, gerekse "Ceza Yasası"nda yapılması düşünülen değişikliklerle ilgili olarak bazı açıklamalarda bulunmuş ve bu açıklamaları içinde, "terör suçları"yla ilişkin olarak "soruşturma açılıncaya kadar ihbarda bulunan sanıkların suçlarında belirli oranlarda indirim yapılacağı" konusuna özel ağırlık vermiştir.

Görüldüğü gibi, hakim sınıflar, "terör" olarak adlandırdıkları halkımızın devrimci mücadelesini bastırma ve boğma konusunda, mümkün olan her çareyi düşünüyor, ellerinden gelen her yol ve yönteme başvuruyorlar. Ve bu konuda özellikle de ceza ve tutukevlerine doldurdukları on binlerce siyasi tutuklu ve mahkûmun, ne pahasına olursa olsun devrimci mücadeleden alıkonulması, ya da vazgeçirilmesi çabalarına özel ağırlık veriyorlar. Siyasi mahkûmu ve tutuklulara yönelik olarak, yıllardır en vahşi baskı ve saldırıları sahneleyen faşist diktatörlük, yine de ceza ve tutukevlerinde yükselen direniş sesini boğmayı başaramamış olmanın verdiği "acizlik"le yeni yeni yol ve yöntemlere başvurmak, öncelikle de "muhbirliği" resmileştirmek istemektedir. Bunu da mümkün olduğunca çekici kılmaya çalışmaktadır. Böylece, zaten açık/gizli biçimde var olan muhbir-ajan ağını, gerek bütün ülke düzeyinde gerekse ceza ve tutukevlerinde çok daha yaygınlaştırabileceğini sanmakta, özünde ise içine düştüğü "acizliği" en bariz biçimde sergilemeye devam etmektedir.

Ama, emperyalist efendilerinden kopya ettiği ve onların "terör uzman"la kapalı kapılar ardında yapığı toplantılarda "karar"laştırdığı bütün bu "yeni önlemler" de, faşist Türk devletinin ölümcül yaralarını iyileştirmeye, onu kaçınılmaz çöküşten kurtarmaya yetmeyecektir!

TKP/ML-TİKKO-3 Davası Başladı
Başlarafı sf: 10'da

an emniyet ifadelerinin fotokopi çekim işlemleri tamamlandı, avukatları aldı bu kez de tutuklulara ulaştırılması engelleniyor. Bu durumla ilgili görüşmeler sürdürülüyor. Bir de bundan böyle alfabetik sırayla değil, iddianamedeki sıraya göre her duruşmaya onar kişilik gruplar getirip, duruşma salonuna birer kişi alınarak sorgu yapılacağı da karara bağlandı.

Yıllardır sorgusuz sualsiz keyfi bekletilen Özgürlük Mahkumları bu keyfiyetin hesabını Amerikan uşağı, salyalı itlerden birgün mutlaka soracak ve Türkiye işçi-köylü temel ittifakıyla gerçekleştirilecek Demokratik Halk Devriminden sonra gerçek adaleti de aynı zamanda inşa edecektir.

İstanbul'dan
Dostca Selamlar
27.2.1985

Komünist Direniş Sesini..
Başlarafı sf: 9'da

evleri ve mahkemelerdeki faşist baskı ve uygulamalarla ilgili bir yazıya, bu sayımızda yer vermeyi yararlı gördük.

—FAŞİZMİN ZİNDANLARINDAKİ TÜM DEVRİM SAVAŞÇILARI DERHAL SERBEST BIRAKILMALIDIR!

—FAŞİZME ÖLÜM, TEK YOL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!

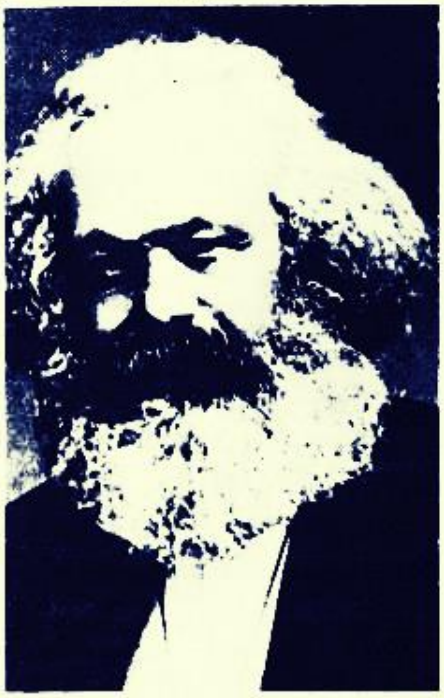

Ölümünün 102. yıldönümünde, bilimsel sosyalizm teorisinin kurucusu, enternasyonal proletaryanın yüce önder ve öğretmeni büyük deha Karl Marks'ı, ölümsüz anısı önünde saygıyla eğilerek anıyoruz!

Karl Marks'ın Ölümsüz Anısı, Enternasyonal Proletaryanın Sınıfsız ve Sömürüsüz Bir Dünya Yaratma Mücadelesinde Sonsuza Dek Yaşayacaktır!

Ölümünün 32. yıldönümünde, bilimsel sosyalizm teorisi ustalarından JOSEF VİSSARİONOVİÇ STALİN'i, ölümsüz anısı önünde saygıyla eğilerek anıyoruz!

Büyük Önder Ve Öğretmen J.V. Stalin ÖLümsüzdür!

Kadın Komünist Şehitlerimizin Ölümsüz Anıları, Çeşitli Milliyetlerden Türkiye Kadınlarının Gerçek Kurtuluş Yoluna Işık Tutuyor!

Kadınlar Katılmadan Devrim Olmaz, Devrim Olmadan Kadınlar Kurtulmaz!

30 Mart 1972'de Kızıldere'de hunharca katledilişlerinin 13. yılında M.Çayan ve diğer 9 devrim şehidini, 12 Mart azgın faşizmini bir kez daha nefretle lanetleyerek anıyoruz!

AHMET MUHARREM ÇİÇEK YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR!

12 Mart faşizmi döneminde, 19 Mart 1973 günü, İstanbul/Şehremini'de çelik yelekli polis timleriyle giriştiği silahlı çatışmada şehit düştü! Ölümsüz Anısını, Halk Demokrasisi, Bağımsızlık, sosyalim ve Yüce Komünizm Davamızda Yaşatacağız!

12 Mart'lar, 12 Eylül'ler de Faşizmi Çöküşten Kurtaramaz!

Kürt Halkının Baskı ve Zulme Karşı Yükselttiği şanlı direnişin simgesi 21 Mart Nevroz geleneği, devrimci mücadelemizde yaşayacaktır!

YAŞASIN ULUSLARIN KENDİ KADERLERİNİ TAYİN HAKKI!

Okuyucu Mektupları :

İZMİR

Gazetemiz İşçi-Köylü Kurtuluşuna;

Son günlerde kamuoyunu ilgilendiren ve basında bolca konu edilen birçok gelişme oldu. Bu gelişmelerin emekçilerin ekonomik durumu ile direk bağı olması nedeni ile giderek artan bir tartışma havası doğdu. Artık sokakta, kahvede, evde, iş yerinde "KDV", "Özdağlar olayı", "rüşvet" ve tescilli konuk "zam" hergün konuşulan tartışma, ilgilenilen konu oldu.

Özal hükümeti "ülkenin kalkınması ve sanayileşmesi için ne gerekiyorsa onu yapacağız" diyerek, batıda, emperyalist ve kapitalist ülkelerin özgülünde var olan "ekonomik modellerin" Türkiyeye uygulanmasına çalışıyor. Bürokrasinin azaltılması vaadiyle on formalitenin beşe indirilmesi olarak ele alınan uygulama gerçekte "faturalı", "fişli" yaşamı devreye sokarak formileteleri daha da çoğalttı. Basın organlarındaki zorbacı konumunu kullanarak yeni getirilen vergi kanununun meşrulaştırılması faaliyetleri geniş emekçi kitlelerince özünde ne yattığının görülmesini engelleyemedi. "Katma Değer Vergisi"nin ilk açıklanmasında "KDV tüketiciyi etkilemeyecek ve fiyatlarda artma olmayacaktır" dendi. Fakat herkesin, alış-veriş yapan ve sokaktan geçen her insanın kolayca göreceği gibi, "KDV dahildir" ibareleri çoğaltıldı ve gözlerin alıştığı bir ilan oluverdi. Örneğin, otobüs bileti 3000 TL ise, "KDV dahildir" ile 3300 lira oldu ve buda biletin üstünde —3000 + KDV = 3.300 TL— şeklinde değişmektedir. Giyim, yakacak, yiyecek, kırtasiye vb. tüm mallara KDV eklenerek zam saldırısının ardından vergi kazığı hemen her kesimi [tabi kalbur üstü kesimi değil] etkiledi. Bunun kitlelerde yarattığı olumsuzluk gözlemlenmiş olacak ki, TV'de ki "açık oturum"larda "basın toplantılarında" sözüm ona sekiz vergiyi kaldırıp, yerine bir tanesi getirilerek "halkın fazla vergi vermesi ortadan kaldırıldı" denmektedir. Tanıtma broşüründe birde "faydaları" üzerinde durulmaktadır. Neymiş? "Kaçakcılık önlenecek"miş. Mesela bu konu ile ilgili KDV yasasının bir bölümünde şöyle deniyor:

"1. Vergi matrahı, üretimden dağıtıma kadar uzanan zincirde çeşitli işletmeler arasında bölünmekte ve her işletme yalnızca kendi kattığı değerin vergisini tahsil ederek vergi dairesine ödemektedir, bu yüzden **her aracı kurum vergisinin yüktünü daha az duymakta ve kaçakçılık eğilimi azalmaktadır."**

Şimdi, her işletme yalnızca kendi kattığı değerin vergisini tahsil ederek (yani ödeyerek —bn) vergi dairesine ödemektedir. Böylece işlemi anlamış olalım. [Çünkü çoğu kesim KDV nedir bilmemektedir. Yalnızca böyle bir verginin konduğunu bilmektedir.[Kaçakçılık eğilimini bu durum azaltıyor mu? Yoksa bir deyimle "profesyönel vergi sahtecileri"ne yol görünmüyor mu? Bu nasıl oluyor: Hayali faturalarla tüketici aldatılıyor ve işletme, vergi dairesine KDV'siyle beraber sattığı malın vergisini ödemiyor ve tabi KDV eki ile gelen kâr + KDV vurgunu işletmeye... İşte bir örnek ve kaçakçılık. KDV yasası sağ olsun [!] emekçilere birde kaçakçılık hediyesi veriyor.

Emekçi kitlelerin son vergi yüküne tabi tutulması "hayali ihracat" vurgunu vuran sanayicilerin ve "hayali katma değer vergisi" ödeyen işletmelerin Özal hükümeti eliyle sahte "kalkınma, sanayileşme ve darboğazdan kurtulma" vaadleri ile daha da yoksulluğa ve sefalete sürüklenmesidir. Öyle ki bu durum hakim sınıf sözcülerini bile "muhalefet" şampiyonu etmiştir. Nihayet Türkiye'de zamların ve vergilerin "halkı ezdiğini" söyleyebilmişlerdir. Sahtece tabiki...

—Hakim sınıflar her dönemde hükümetlerinin çeşitli klüklerce devam ettirilmesinde, rüşvet ve yolsuzluğu da gerek açık, gerekse örtülü biçimlerde sürdürmüşlerdir. Emekçilerin gerçeği görmelerinden korkan hakim sınıf sözcüleri, çeşitli kılıklarla olayları gizleme ve örtbas etmeye çalışmışlardır. "Döviz kaçakçılığına" meydan vermeyeceklerini söyleyen sözcüler bizzat kendileri denetiminde yolsuzluk ve rüşvet işlerini yürütmektedirler. "Kapıkule olayı" diye bilinen olaydan akli selim herkesin rüşvetin soygunun nasıl işlediğini görebilmesi kolaydır. Bir bakanın bir denizcilik şirketinden aldığı rüşvet olayı, halkın ekonomik ve sosyal yaşantısının getirdiği temel talepler bir yana bırakılarak, hakim sınıf pertlerince iyi kullanıldı. "Özdağlar olayı" biraz olsun, Özal hükümetini sarstı. Fakat işin kolayı vardı. İMF'nin ve dünya bankasının, mali şirketlerin sadık köpeği T.Özal olayı örtbas edip, dikkatleri "Gökova'da termik santral" yapılsın mı? Yapılmasın mı? tartışmasına kaydırdı ve bunu başardı da. Oysa Gökova'da termik santral yapımı kararı Ulusu hükümetince kararlaştırılmıştı ve Özal faşistide bunu istiyordu. "Demokrasi"ye 'çok iyi' bir örnek sergileyerek, elli kadar gazeteciyi yanına alıp Gökova'da teknik uzmanlarca tartışıldı. Kamuoyuna sunuldu. Öyle ya, demokrasi de böyle... Batıya gıpta ettirecek bir olgunlukla tartışıldı. Herkes, çevre kirliliğine yolacacağını, turizme darbe vuracağını, yerin uygun olmadığını söyledi. Gökova köylüleride... Fakat demokrasi yanlızca laftı ve termik santral yapılacaktı.

Termik santral yalnızca "kirlilik" noktasında düğümlenmiyor. Kiralık kalemler öyle yazıyor köşelerinde. Oysa yörede tütüncülük yaygındır. Benzer bir termik santral Yatağanda da var. Orada da tütüncü bu termik santralden dolayı kömür tozları etrafa yayılarak, tütünleri olgunlaşmadan etkiliyor ve yaprak gelişmiyor, gelişmeyince de Tekel yatağan tütününü almıyor ve yolunmasını emrediyor. Üretici böylece ağır bir ekonomik çöküntüye sürüklenmekte. Evet Kemerköy'deki [Gökova] termik santralde aynı olayı sergileyecek ve yöre halkını böylece zor duruma düşürecektir. Böylece sorun ekonomik yönden ele alınmalı ve Özal hükümetinin nasıl bir halk düşmanı politika güttüğü sergilenmelidir.

Konu tütüne gelmişken, gazetemizde geçen yıl ki; Ege ekici tütün piyasasının açılması ile ilgili yazısında da geniş okuduğumuz gibi, emekçilerin baş fiyata karşı geniş tepkileri vardı. Tekel'in bu yıl 710 lira ile "açtığı" tütün piyasası üreticiyi "kızdırdı". Maliye ve Gümrük bakanı A.Kurtçepe Alptemuçin yaptığı konuşmada "Tekel'de tüccar gibi serbest olarak piyasaya girecektir" dedi. Bu baş fiyatın 710 lira ile açıklanmasından sonra, tütün alım merkezleri daha yüksek fiyat verdiği tütünlerin fiyatını tüccar hemen 300 liraya düşürdü. Salihli, Demirci, Görden, Kula, Selendi, Ödemiş gibi tütün üretim merkezlerinde ise tekelin uyguladığı fiyatlar kilo başına 60 liraya kadar düştü. Geçen yıl olduğu gibi, bu yılda üreticiye uygulanan sömürü "ülke ekonomisi için" reva görüldü.

Bütün bu gelişmelerin ardından ülkemizde emekçi kitleleri hep "sessiz"mi kalacaktır. Hayır! Üreticilerin, vergi ve zam yükü altında ezilen halkın, rüşvet ve yolsuzluk soylarında olan T.C. hükümetlerinin, baskı ve sömürüsü altında ebediyen kalmayacaktır. Doğru ve günün koşullarına uygun mücadele ve örgüt şekilleriyle ML çizgi etrafında, hoşnutsuzluğun, öfkelerin siyasal zaferi er geç kazanılacaktır. Bunu Kaypakkaya'ların, Cihan'ların granit Kurmayı TKP/ML, her engele rağmen, varlığı ve faaliyetiyle bize müjdelemektedir.

9 Şubat 1985
İzmir'den
TKP/ML sempatizanı

TUNCELİ

DERSİM'DE, ZULÜM YAŞAMIN BİR PARÇASI HALİNDEDİR!

27 Ocak 1985 günü Koçakoç (Pah) nahiyesine bağlı Korekan mezrası faşist Türk ordusunun bir kısım güçleri tarafından yoğun bir şekilde kuşatıldı. Sabahın erken saatinde bu durumdan habersiz olan mezra halkı, uyandığında etraflarının yoğun bir şekilde kuşatılmış olduğunu gördüler. Etraf iyice aydınlandıktan sonra, mezraya temkinli bir şekilde girmeye başladılar, onlara göre içerde devrimci vardı. Kadın, erkek, genç, yaşlı ve çocukları, tüm insanları karın üstüne çağırarak, uzun süre beklettiler. İçinde anarşist olduğunu zannettikleri evleride ilk önce korka korka girip didik didik aradılar. Yapılan arama sonucu bir şey çıkmaması korkularını gidermiş olmalı ki, halka daha da hırçın davranmaya başladılar. Burda anarşistlerin olduğunu onları kaçırttıklarını söyleyerek, faşizmin namus anlayışını ortaya koyarak, halktan insanların yüzüne, karılarına ve kızlarına küfür ettiler. Erken saatlerde tepelere MG-3'leri yerleştirmişlerdi. Erken saatlerde gelip yoğun karın soğuğuna dayanamayıp donmak üzere olan bir eri, getirmek için kardan dolayı yürüme olanağı olmamasına rağmen, köylünün bir katırını zorla dışarı çektirerek, taşımak istediler. Hayvanın karda yürüyemediğini gördükten sonra, faşist komutanlar bir sürü asker varken, kendi askerlerine (zorla silah altına alınan halkımızın genç evlatlarına) ne derece değer verdiğinide sergileyerek, çok sonra köylüleri göndererek, getirttiler. Askerin bu durumuna acıyan köylüler, süt, çay içirerek, büyük bir ilgi gösterdiler. Faşist binbaşı ilk önceleri halktan insanların çay ikramını "hem evinizde yılan besliyorsunuz, hemde bize sahte ilgi gösteriyorsunuz" diyerek, başta reddetmesine rağmen, sonuçta hem kendisi zıkkımlandı, hem de askerlerin tümüne çay içirtirerek, bir şey yakalayamanın hırçınlığını dile getirerek, köylüleri toplayıp teşnik diye bilinen bir köye kadar götürerek, o anlık son baskılarında böyle yaparak bıraktılar.

...İKK Muhabiri

•••

14 Kasım 1984 günü Tunceli'ye bağlı Ambar köyünün yakınında kalmakta olan bir gerilla birimimize sinsi bir şekilde yaklaşan faşist güçlere gerillalarımız ateş açtılar. Bunun üzerine neye uğradığını şaşıran faşist güçler, kendilerini derenin içine atarak, uzun süre korkularından yerden kalkmadılar, burada telsizle yardım istediler. Bunun üzerine, havadan ve karadan gerillalarımızın kaçtıkları yöne doğru güçlerini yığdılar. Daha önce gerillalarımızın ateşinin korkusundan altına eden tasmalı köpekler, yardımına gelen güçlerden cesaret alarak Ambara bağlı Birman mezrasında köyde erkek bile bulunmamasına rağmen, yaşlı kadınlara genç kızlara saldırarak, dövdüler en aşağılık küfürler yaparak işkenceler yaptılar. Mazgirt'ten ve Tunceli'den gelen güçler adeta bu yöreyi kuşatmışlardı, yörede davar otladan çobanlara baskı yaptılar. Doludizgin (Tirkel) köyünde görev yapan öğretmenin babası arazide olan torunlarını askerden korkarlar diye aramaya çıktığında, askerler tarafından yakalanarak, dövülerek işkence yapıldı. Gerillalarımız ise adeta kuşatılan bu alandan ustaca uzaklaşıp gittiler.

...İKK Muhabiri

•••

Mazgirt'e bağlı Yılanlı ve bu köye bağlı Demir Kazık mezrasında, faşist yüzbaşı Rasim Çelik Bilek ve bir astsubay çavuş nezaretindeki askerlerden birkaçını söz konusu bu köye göndererek, halktan zorla tavuk aldılar. Köye silahsız gönderilen askerler, köye geldiklerinde köy muhtarını da yanlarına alarak, yüzbaşı Rasim ve astsubay başçavuş tarafından gönderildiklerini, köyden tavuk ve horoz satın alacaklarını belirterek, köylülerden satılık tavuk ve horoz olup olmadığını sodular. Köylülerden satılık bir şeylerinin olmadığının yanıtını aldıktan sonra, sokakta gördükleri tavuk ve horozları kovalamaya başladılar.

Bu duruma yörede özellikle bu köyden bir yoldaşımızın ailesine yaptığı sürekli ve yoğun baskılarından tanıdıkları faşist Rasim'den korktukları için, sesini çıkaramadılar. Fakat bir taraftanda askerlerin tavukları ve horozları yakalayamamalarına bolca güldüler. Uzun bir kovalamaca sonucu birşey yakalayamayan askerler, çaresiz burdaki kovalamacaya da son vererek, muhtarı da yanlarına alarak, Demirkazığa gittiler. Burda köylülerden satılık tavuk olup olmadığını sorup, satılık tavuk ve horoz olmadığı yanıtını aldıktan sonra, burda da tavukları ve horozları kovalamaya başladılar. Sonuçta bir tavuk ancak yakalayabildiler. Bu durum karşısında tavuğun parasını istiyen sahibine askerler komutanlarının parayı göndermediğini söyleyerek, tavuğu zorla alıp gittiler. Korku başa bela ya, burda da köylüler bu zorbalığa sesini çıkaramadılar.

Başa geldiğinde halkın can ve mal güvenliğinin demagojisini yapan tepe göz Kenan Evren cuntası, halkımızın gaspedilen ekonomik ve demokratik haklarının yanında, halkımızın malının, canının talan edilmesinin meşru hale getirildiği, rüşvetin her türlü adiliğin halkımıza mübah görüldüğü, ülkemiz halkı açısından tarihin en karanlık dönemi yaşanmaktadır. Artık halkın can mal güvenliğinin korunmasının demagojisinin iflas ettiğini belirtmeye bile gerek yoktur. Faşist Türk devleti , halkımıza her türlü zulmü uygulayarak, bütün haklarımızı gasbedebilir, fakat uygulamış olduğu zulme, karşı, halkımızın bağrında gelişen nefretini, kinini bilinçli bir güce dönüşen azmini gaspedemeyecektir. Halkımızın başına bela olmuş tepe gözleri Partimiz TKP/ML önderliğindeki haklı ve kararlı mücadelesiyle zayıf yerinden vurarak tarihin çöp tenekesindeki yerine göndereceği günler uzak değildir.

Bir İKK Okuyucusu...

•••

Faaliyet alanımız içerisine giren Nazımiye'de faşist Türk devletinin yoğun baskı ve zulmü devam etmektedir. 12 Eylül cuntası başa geldikten sonra da, bir çok alanda olduğu gibi, bu alanda da faaliyetimiz devam etti. Tüm çabalarına rağmen, faaliyetimizi engelleyemediler. Örgütlemiş oldukları ajan, ihbarcı ve gerici çömezlerin desteğine rağmen, başarılı olamadılar. İşte bu vesileyle çaresiz kalan faşist Türk devleti ve beslediği tasmalı faşist komutanlar, bu yeni yöntemlere, baş vurmaktadırlar. Nafile, nafile tasmalı köpekler. Devlete uşaklığı üstlenmiş bir kaç çömez dışında, halkımız istediğiniz şeyleri size vermeyecektir. Başta komünstleri olmak üzere, devrimcileri bağrına basacak, her gün uygulamış olduğunuz baskılara, zulümlere, kini nefreti artarak, kaberan selinde sizleri boğacaktır. Şimdiye kadar kendi evlatları devrimcileri, tüm baskılarınıza rağmen, gösterdiği fedakarlığı, yakınlığı sonuna kadar göstereceğine olan güvenimiz tamdır. Halkımıza inanıyor, o büyük güce sonsuz güven duyuyoruz.

...İKK Muhabiri

KARAKOÇAN

Elazığ'ın Karakoçan kazasında faşist devlet güçleriyle çıkan çatışmada, bir Astsubay Çavuş ve iki er öldü.

Bu çatışmayı bahane eden faşist Türk devleti, başta çatışmanın çıktığı Badran köyü olmak üzere, Golan, Delkan, Karasakal, Kölemiş, Veleyzim, Kılgır, Kümbet, Cabar, Eleyağmur, Paş, Pamuklukoçyiğitler ve daha ismini şu anda hatırlayamadığımız bir çok köye yoğun baskı ve zulüm yaptılar. Badran köyünde köylüler karın üstünde saatlerce yatırılıp yat kalk talimi yaptırıldı. En aşağılık küfürler, akla gelmedik hakaretlerde bulundular. Bir çok köylüye yapmış oldukları işkenceden ötürü hastanelik ettiler. Aynı yöntemi bir çok köyde uygulayarak, yoğun baskı yaptılar. Karakoçan ve köylerinden bir çok yurtseveri, devrimciyi, hatta Karakoçan SODEP ilçe yönetimini bile göz altına aldılar. Operasyona çıktıkları tüm köylerde birçok köylüye zorla davar kestirip tüm ihtiyaçlarını halktan zorla karşıladılar. Pamuklu köyünde köylülere asker-

Devamı sf: 19'da

Kremlin Şeflerine Kıran Girdi...

Baştarafı sf: 7'de

hatırlayacağı" vb. türünden demagojik yaltaklanmalara girişmekten de geri kalmadı!

Cenaze töreni vesileşiyle Moskova'ya kadar uzanan tescilli İMF'ci faşist özal palyaçosu ise; "hem ziyaret, hem de ticaret" kabilinde, başta Rus Başbakanı Tikhonov ile olmak üzere, bir dizi "ikili temas"larda bulundu; ancak, "Bulgaristan'daki Türklere yapılan baskılar" konusunda kendisiyle görüşmek istediği Todor Jivkov'u "kıl payı" elinden kaçırarak, o meşhur "işbitiriciliği"nden bu kez önemli bir "fire" verdi!

Kısacası "dostluk", "barış", "sosyalizm", "bir dünya" vs. demagojileri ardına sığınarak birbirlerinin kuyusunu kazmaktan ve birbirlerinin gözlerini oymaktan başka bir şey düşünmeyen, bütün bu efendi ve uşak siyaset cambazlarının, bir "cenaze töreni" vesilesi ile dünya siyaset arenasını kaplayan onca "ince" ve "parlak" diplomasi oyunları!...

Enternasyonal proletarya, ezilen dünya halkları ve onların kopmaz bir parçasını oluşturan çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının gözleri önünde; emperyalist sistemin başlıca çelişkilerinin giderek derinleştiği; dünyanın suyunu için için ısıtmaya devam ettiği; ve başta ABD ile RSE'leri olmak üzere, tüm emperyalistlerin harıl harıl yeni bir emperyalist dünyayı bölüşüm savaşı "dansı"na hazırlandığı bir dönemde; büyük bir ikiyüzlülük ve pişkinlikle sahnelen bütün bu diplomasi oyunları ne anlama geliyor?!

Bu sorunun cevabını da, gelin Lenin yoldaştan hep birlikte dinleyelim:

"Dış siyaseti iç siyasetten ayırmak kadar yanlış ve zararlı bir düşünce olamaz. Bu ayrılığın korkunç yanlışlığı, savaşta daha da korkunç olur. Oysa burjuvazi bu düşünceyi yaymak için elinden geleni ardına koymuyor. Halkın dış siyaset hakkında bilgisizliği, iç siyasetle kıyaslanmayacak kadar büyüktür. Kapitalist ülkelerin en özgürlerinde, en demokratik cumhuriyetlerde bile diplomatik ilişkilerin "gizliliği" üzerine titrenmektedir.

"Halkı aldatmak, dış "işleri"nde gerçek bir sanat olup çıkmıştır. Devrimimiz bunun çok acısını çekiyor. Burjuva gazetelerin milyonluk baskıları (buna, o günden bu yana geçen süre içerisinde alabildiğine gelişip etkinleşen ve gazeteleri fersah fersah geride bırakan radyo, televizyon vb. yayınları da eklensin —nbj yalan dolan zehirini dört bir yana bulaştırmaktadır.

"Son derece zengin ve son derece güçlü iki emperyalist soyguncu grubundan birine bağlamak zorundasınız; bugün dış siyasetinin temel sorununu kapitalist gerçek böyle koyuyor." (DUKH, sf: 285)

"Diplomasi tarihi üzerine yazılan kitaplar, ya da kapitalist gazetelerin başyazılarını yığınların okuyamamaları doğrusu çok yazık!" (age, sf: 267)

Gerçekten de emperyalizm günümüz dünyası açısından da sorunu işte böyle dobra dobra koyuyor ve herkesi, başını ABD ile RSE'nin çektiği iki emperyalist koalisyondan biri önünde diz çökmeye zorluyor. Ve bütün diplomasi oyunlarında kendisini alenen ortaya koyan da bundan başka birşey değildir.

Ama onların "unuttuğu" bir şey var; o da son sözü kaçınılmaz biçimde söyleyecek olan enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halkları, yani gerçek ev sahipleri!

Süreç içinde ve kaçınılmaz biçimde uluslararası komünist hareketin önderliğinde ve yol göstericiliği altında ayağa kalkacak olan gerçek ev sahipleri, dünyayı er ya da geç mutlaka tüm emperyalist soyguncular ve uşaklarına zindan edecektir!

Proleter gerçek de sorunu işte böyle dobra dobra koyuyor!

Faşist Türk devleti, yıkılıp gidinceye kadar...

Baştarafı sf: 8'de

dırmasından ve kaçınılmaz çöküşünü daha da yakınlaştırmasından korkmaktadır. Diğer yandan, kendi cinayet, katliam, işkence, baskı ve zulüm örneklerinin kamuoyuna yansımasını; böylece hem süngülerin gölgesinde oynadığı "demokrasicilik" oyununu deşifre etmesini, hem de yıllar süren yalan ve demagoji çamurlarıyla örttüğü ve kalın bir sansür perdesiyle örttüğü "huzur" ve "sükun" şatosunun iç yüzünü açığa çıkarmasını, dolayısıyla nasıl diken üzerinde oturmaya devam ettiğini dost-düşman herkese göstermesini de istememektedir.

Ama, halkımızın da dediği gibi, "ne mızrak çuvala sığdırılabilir", ne de "güneş balçıkla sıvanabilir"! Hakim sınıflar yıllardır uyguladıkları korkunç baskı ve zulme rağmen, hala istedikleri "huzur" ve "sükûn" ortamını (istedikleri gibi cirit atabilecekleri bir "dikensiz gül bahçesi"ni) kendi işkence yuvalarında bile yaratmayı, çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın, ülkemiz devrimci ve komünist hareketinin direniş ateşini kendi işkence yuvalarında söndürmeyi dahi başaramıyorlar!

Bugün şurda ya da burda, şu şekilde ya da bu şekilde kıvılcımlar çakarak için için yanmaya devam eden bu ateş, süreç içinde, komünist partisinin önderliğinde ve yol göstericiliği altında mutlaka büyük bir devrim yangınına dönüşecek, faşist Türk devletini yakıp yıkıp kül edecektir!

—DEVRİM SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!
—FAŞİST TÜRK DEVLETİNİN HİÇ BİR SUÇ VE CİNAYETİ YANINA KÂR KALMAYACAKTIR!

KARAKOÇAN

Baştarafı sf: 18'de

lerle birlikte korktuklarından dolayı nöbet tuttuldular. Alayağmur köyünde özellikle kadınlara uyguladıkları zulme bir kısım asker dayanamayıp, işkence yapan askerlere müdahale ettiler. Askerler arasında çelişki çıkınca, bu durum karşısında o anda köyde bulunan askerleri geri çekmek zorunda kaldılar. Yerine yeni birlikler getirerek, operasyona devam ettiler. Operasyon Karakoçan'a sınır olan Mazgirt ve Nazımiye'nin köylerinde de sürdürüldü. Burdaki köylerde de karakol kurarak, köylülere baskı yaptılar. Bağın köyünde bir üsteğmen gidip kendisinin devrimci olduğunu söyleyerek saklanmak için köylülerden yardım istemiş, köydeki çocuklar üsteğmenin gizlenmesi için yer gösterdiler, ancak köy halkı ve muhtar gelenin devrimci olmadığını ve askeri görevli olduğunu anladılar. Ve kendisine askeri bir görevli olduğunu söylediler. Buna rağmen çocuklar gizlenmesi için yer gösterdikleri için, köylülere devrimcileri barındırıyorsunuz diye baskı yaptılar. Ne kadar korkak olduklarını sayısız örneklerle ortaya koyan bu it sürüleri, Manikirek köyünde karakol kurdukları bir evde, içeriye kapanıp beklediyorlarken, pencereyi tırmalayan bir kediyi kaldıkları evi basıldı diyerek, silahlarına sarıldılar ve daha sonra kedi olduğunu anlayınca, biraz rahatladılar. Bu köylerde teröristler bizi vurur diye korkularından nöbetlerini bile dışarda tutamadılar. Karakoçan'ın ilçe merkezinde üç muhtarı köylerde de sayısını öğrenemediğimiz bir çok muhtarı görevinden aldılar.

...İKK Muhabiri

AÇIKLAMA

Son dönemlerde giderek artan bir yoğunluk kazanan cezaevlerindeki devrimci ve komünist tutuklu ve mahkûmlara yönelik faşist baskılarla ilgili yazıların yarattığı yer darlığı nedeniyle **"Dünyada ve Ülkemizde Siyasi Durum ve Görevlerimiz"** başlıklı yazımızın, **"Türkiye'de Durum"** ile ilgili bölümüne önümüzdeki sayıdan itibaren devam edeceğimizi bildirir, bu istenmeyen aksamadan dolayı tüm okuyucularımızdan özür dileriz.

İKK Yazı Kurulu

Haydar Aslan

(...8 Kasım 1984)

Sevdalıydın sevdalıydın
Savaşmaya sevdalıydın
Can bedeli kavgan ile
Sen halkına sevdalıydın

ÖLÜMSÜZ ANISI; HALK DEMOKRASİSİ, BAĞIMSIZLIK, SOSYALİZM VE YÜCE KOMÜNİZM DAVAMIZDA YAŞAYACAKTIR!

TKP/ML